

ובאותו הזמן

המגזין החודשי של
'אחרית הימים'

יש נביא בישראל

לפני שלושים שנה באו אל קיצם
הפחד והחששות - בנבואת
ובשורת משיח צדקנו • **מתק**

לתחיית המתים

מוות פתאומי הוביל לשאלה
תורנית, שהובהלה לשולחנם
של גדולי הדורות • **עיון**

מרבם בשמחה

טעימה מעשית משמחת הגאולה, כבר
כעת! מעטו של המשפיע הרה"ח הרב
זלמן נוטיק ע"ה • **גאולתי**

פורים מוסקבה

אירועים שמיימים במהלך התועודות
פורים תשי"ג: הובילו לנצחון מרכזי על
המן, נוסח ליובאוויטש • **היסטורי**

זאל לאזן שחט'ן כדי להביא את משיח!

"ובאמת אם האדם משים לנגד עיניו הצער שיש
להשכינה הקדושה והצער שסובל משיח צדקנו
אשר אין סוף לייסורים שהוא מתייסר בכל דור
אז בוודאי לא הי' צערנו נחשב בעינינו לצער
כלל, והיינו מבקשים רחמים רק על ביאת
משיח" • לדמותו של מרן הרה"ק בעל המנחת
אלעזר צדוק"ל ממונקאטש, אשר אש קודש של
ציפיה למשיח בערה בו • **רועי האמונה**

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

4 • דבר מלכות

שיחת כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח אודות מעלת השמחה, ועד לשמחה הכי גדולה, שמחת הגאולה האמיתית והשלימה

6 • בשעה שמלך המשיח בא

סקירה מרתקת על אירועי מלחמת המפרץ בעקבות נבואותיו של הרבי שליט"א מלך המשיח והניסים הגלויים. "אראנו נפלאות"

18 • רועי האמונה

סקירה מרתקת על מרן הרה"ק בעל המנחת אלעזר ממונקאטש זצוק"ל, ועל להיטותו לקבל פני משיח צדקנו. "עמד ושתלם בכל דור ודור"

28 • סדרים בפטרבורג

לרגל חג הפורים, מוגש תיעוד נפלא ועתיר מופתים מהתוועדות חג הפורים התשי"ג בצל כ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש מלך המשיח. ארוך המן אשר ביקש לאבדי

36 • הלכתא למשיחא

בעל צעיר הלך לעולמו, משאיר אחריו אלמנה שכולה ושאלה הלכתית מרתקת המהדהדת בספרי הפוסקים עד היום. "לא נדע עד שיהיו"

40 • לחיות בימות המשיח

מעטו של המשפיע הרה"ח הרב זלמן ניסן פנחס ע"ה נוטיק - כיצד לחיות כבר עתה את זמן הגאולה. שמחה פורצת גדר

42 • "א חסידישע פארבריינגען"

התוועדות חסידית לקראת חג הפורים, עשירה בסיפורים ו"א חסידישע מעשיות" עם הוראות לחיי היום יום. לחיים ולברכה!

בפתח הגליון

מציינים את שנת השלושים להתרחשותם, מהווים את תחילת 'שנות הנפלאות', בהם בישר הרבי שליט"א מלך המשיח על תחילת תהליך הגאולה.

בחוודש זה, בשנת תשי"ג, התרחש נס שמיימי נוסף, כאשר במהלך התוועדות בבית משיח 770 קרא הרבי שליט"א מלך המשיח יחד עם החסידים 'הוא רע' על הצורך סטאלין ימ"ש, ולאחר מספר ימים התבשר העולם שבאותם רגעים ממש נפח הצורך את נשמתו.

במדור 'רועי אמונה' אנו סוקרים את פועלו הנרחב של כ"ק האדמו"ר ממונקאטש זצוק"ל, לעורר את העם לדרוש מהקב"ה את התגלותו של מלך המשיח וגאולת עם ישראל מהגלות המרה, ודבריו שבשביל משיח צריך ללכת במסירות נפש ממש.

לצד אלו ימצא הקורא התוועדות חסידים, עיונים מעמיקים בתורת הגאולה, בגליון גדוש ומלא כל טוב.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לאחר שגליוננו הראשון התקבל בשמחה עצומה בקרב קהל שוחרי התורה, ועורר שיח ודיון מחודש בתקופה הנפלאה אשר עומדים אנו בפתחה - ימות המשיח והגאולה השלימה, ובכשורתו המיוחדת של כ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש מלך המשיח אשר עומדים אנו כבר על סף הגאולה,

אנו שמחים להגיש בפני קהל הקוראים את הגליון השני של מגזין 'ובאותו הזמן', מבית ארגון 'לכשיפוצו מעיינותיך'.

גליוננו זה, המוקדש לחודש אדר, עוסק בהרחבה בניסים והנפלאות שראינו בחודש זה, המבשרים לכל אשר פותח את עיניו על ביאת המשיח.

במרכז הגליון נפרשים ניסי מלחמת המפרץ, עליהם קרא הרבי שליט"א מליובאוויטש מלך המשיח את דברי המדרש "שנה שמלך המשיח נגלה בו, מלך פרס מתגרה במלך ערבי... ואומר להם הקב"ה לישראל: כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם, הגיע זמן גאולתכם!". ניסים אלו, אשר השנה אנו

לכשיפוצו מעיינותיך

המגזין החודשי של 'אחרית הימים'

ובאותו הזמן

יוצא לאור ע"י מערכת 'ובאותו הזמן' שע"י 'פוצו מעיינותיך'. למחלקת מנויים לקבלת המגזין מידי חודש בדיוור ישיר:

ארה"ק: +972 58-5770285 ארה"ב: +1770-750-5474

להערות והארות: +1234-770-0280 דוא"ל: UveotoHazman@gmail.com

אמרים
יקרים מתורת
כ"ק אדמו"ר
מליובאוויטש
שליט"א מלך
המשיח

דבר מלכות

ינסו ויווכחו

ויש לומר הביאור בזה - בפשטות - שכשנמצאים בחושך כפול ומכופל דהגלות, שכל בני ישראל נמצאים בגלות, ו"שכינתא בגלותא", הרי מובן, שמצד גודל צער הגלות לא שייך שמחה בטהרתה.

אבל אף על פי כן, כיון שסוף כל סוף מוכרחים להביא את המשיח - לא נותרה ברירה אלא להביא את המשיח על-ידי השמחה, שמחה בטהרתה.

ובנוגע להקושי לפעול רגש של שמחה בטהרתה בחשכת הגלות - הרי, מכיון שמוכרחים להביא את משיח צדקנו, על כרחך צריך לומר, שבסוף זמן הגלות ממש - נותנים כחות מיוחדים שיוכל להיות ענין השמחה בטהרתה, והביאור - ששמחה זו נעשית על-ידי התבוננות שתיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו, שאז תהי' בכל העולם שלימות השמחה, שלכן, ישנו כבר רגש של שמחה בטהרתה (מעין ודוגמת שמחת הגאולה).

והעיקר - שבמקום אריכות הדיבור והשקלא וטריא כו', יתחילו במעשה בפועל: לצאת בקריאה והכרזה על-דבר הוספה מיוחדת בשמחה כדי להביא את המשיח, ובודאי שעל-ידי-זה יביאו את המשיח בפועל ממש, ובזריזות הכי גדולה, "לא עיכבן כהרף עין".

ואדרבה - ינסו ויווכחו!

(משיחת קודש ש"פ כי תצא ה'תשמ"ח)

להיות בשמחה, ואילו המדובר כאן אודות השמחה להביא את המשיח הוא - על השמחה כשלעצמה, שמחה בטהרתה, עבודה של שמחה לשם מטרה ותכלית דביאת המשיח.

[מובן וגם פשוט, שאצל יהודי גם שמחה כשלעצמה קשורה עם עבודת ה', עניני התורה ומצוות, "פיקודי ה' ישרים משמחי לב", אבל, יש להדגיש את השמחה עצמה, היינו, לא (רק) הענינים המביאים את השמחה, אלא השמחה עצמה - והשמחה תביא את המשיח].

ומכיון שכן, הרי, הדרך להביא את המשיח היא - לכאורה, ולא רק לכאורה, אלא כן הוא מסקנת הענין - על-ידי הוספה בשמחה, שמחה בטהרתה, שמחה שתיכף ומיד תביא את משיח צדקנו.

ד. אמנם, על פי זה מתעוררת השאלה לאידך גיסא: היתכן שבמשך כל הדורות לא השתדלו להביא את המשיח על-ידי שמחה, גם לא לאחרי הכרות כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"?

והגע עצמך: הרי עשו כל מה שניתן לעשות כדי להביא את המשיח, עד לשחיקת האבן היקרה שבכתר המלך כו' כדי לשפוך לתוך פיו של בן המלך, ועד כדי כך, שפיזרו והפיצו האבן היקרה דכתר המלך בשבעים לשון, ועד שיוכל לבוא אפילו לאינו-יהודי . . . ואף על פי כן, לא השתדלו להביא את המשיח על-ידי שמחה!

עדיין!?! ...

ג. ויש לומר, שהדבר שעדיין לא עשו בשביל להביא את המשיח הוא - עבודת השמחה הרצוי' בשביל להביא את המשיח:

נוסף לכך ששמחה פורצת כל הגדרים, גם גדרי הגלות, יש בשמחה סגולה מיוחדת להביא את הגאולה - כמבואר בהמשך שמח תשמח הנ"ל ש"שמחת לבו" שהיתה בבנין בית המקדש הא' והב' לא היתה שמחה שלימה, ועיקר השמחה תהי' בבית המקדש העתיד בגאולה העתידה, ש"אז תהי' השמחה בבחי' אין סוף עצמותו ומהותו בבחינת שמחה עצמית ממש", וממשיך לבאר, ששמחה העצמית זו מעוררים על-ידי שמחה של מצוה, שהשמחה של המצוה מגעת למעלה יותר מהמצוה עצמה, ועל ידה דוקא מעוררים השמחה העצמית דלעתיד לבוא.

ואף שבודאי היתה שמחה של מצוה בכל הדורות שלפני זה, שהרי שמחה של מצוה הוא ענין עיקרי בעבודה, כמ"ש "עבדו את ה' בשמחה", "עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב", ובפרט בבנין בית המקדש הנ"ל - מכל מקום, בשמחה של מצוה עיקר ההדגשה היא על (אופן) העבודה, שהעבודה צריכה

. . . א. במשך כל הדורות דומן הגלות ציפו בני-ישראל והתפללו בכל יום ויום לביאת המשיח, ועל אחת כמה וכמה צדיקי ונשיאי ישראל שאצלם היתה התשוקה והגעגועים כו' לביאת המשיח בתוקף הכי גדול, וכמה מהם מסרו נפשם לדחוק הקץ (למרות האזהרה שלא לדחוק את הקץ), כידוע בדברי ימי ישראל;

אבל אף על פי כן, אין זה מגיע לה"שטורעם" על-דבר ביאת המשיח שהתחיל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזתו הידועה ב"קול קורא" שנדפס בשעתו (לפני יותר מארבעים שנה) ב"הקריאה והקדושה" - "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה" - לאלתר דייקא, תיכף ומיד ממש,

ובהדגשה - שאין זה דחיקת הקץ כלל, כי אם, מפני שכבר הגיע זמנה של הגאולה, כאמור כמה פעמים שכבר נסתיימה כל העבודה, ולא נותר אלא "לצחצח הכפתורים", ולהמתין לביאת המשיח.

ב. אמנם, מאז ההכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", וה"שטורעם" להביא את המשיח - עברו כבר עשרות שנים, ומשיח צדקנו עדיין לא בא ... ואם-כן, נשאלת השאלה: מה עוד לעשות שלא עשו

לפני **שלושים שנה**
בדיוק, בחג הפורים של
שנת ה'תנש"א באה אל
קיצה **"מלחמת**
המפרץ", ועמה הבהלה
הכלל עולמית מפחדו
של הצורר מעירק -
סדאם חוסיין ימח שמו
וזכרו . אך עוד כמעט
שנה קודם לכן, עת היו
המאורעות עדיין
בהתהוותם, נשמע
ברמה מעל גבי **"גג בית**
המקדש" קולו של הוד
כ"ק אדמו"ר שליט"א
מליזבאוויטש מלך
המשיח בנבואה: **"בני**
אל תתייראו - הגיע זמן
גאולתכם!" . האיזמים,
החששות, הנבואה
והבשורה . **"יש**
נביא בישראל"

”

בשעה שכמדך המשיח בא

עת נבואתו על מצרים, ופשיטא בעת נבואתו על נבוכדנאצר, ה' יחזקאל נביא ידוע במשך כמה שנים, ורוב בני האמינו בו כנביא, ומ"מ מוסיף כאן נבואה זו "ולך אתן פתחון פה בתוכם גו", שבני יראו שנתקיימה נבואתו ויאמינו בדבריו הקב"ה עשה מלחמות גדולות ואדירות בשביל התועלת שתצא אפילו למתי מספר דבני" שישמעו לדברי הנחמות של יחזקאל הנביא.

מילים אלו אשר יצאו מפי קודשו של הוד כ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש מלך המשיח בשיחת ש"פ וארא תשכ"ז, יש בהם כדי לתאר את אשר ארע במסגרת אירועי מלחמת המפרץ, בחורף של "תהא שנת אראנו נפלאות". מלחמה שהייתה רצופת ניסים גלויים ובחסדי ה' הסתיימה ללא נפגעים מבני ישראל. מלחמה שמטרתה - כך מסתבר - להודיע לכל, אשר דבר לא ישוב ריקם מדברותיו של נביא הדור ומנהיגו, ולהניח את אבן הדרך לנבואתו העיקרית (כלשון קודשו בשיחת ש"פ שופטים ה'תנש"א), בשורת הגאולה - "הנה זה משיח בא".

"מתגרה במלך ערבי"

שלהי חודש תמוז תש"נ - "תהא שנת ניסים" - בקרב יהודי ארץ הקודש, היו ימי שגרה אפורים עד לרגע בו התפשטו הידיעות המרעישות.

צבא עיראק, בהנהגתו הבלתי מעוררת של שליטה הרוזן סדאם חוסיין ימח שמו וזכרו שר"י, פלש בשקט וביעילות אל תחומיה של נסיכות הנפט הקטנה כוויית הנמצאת בשכנותו, והכריז על כיבושה המוחלט של הטריטוריה הזעירה והעשירה.

יוקדם, כי להווי ידוע, אשר בארות נפט הינם אוצר של ממש למנהיגי מדינות העולם. מציאת באר נפט כמוה כמכרה זהב כלכלי המעשיר את המדינה אשר בתחומה נמצאה הבאר ומהווה מקור אדיר של משאבי אנרגיה, חשמל ודלק. כל אלו יחד חוברים למטרה מרכזית אחת של כוח מדיני-בטחוני וכלכלי אל מול מעצמות אחרות.

מנהיג עיראק - סדאם חוסיין, נודע כמנהיג רודן ללא מעצורים אשר אילו רק היה בכוחו היה מחריב את כל מדינות העולם בשגעון גדלות של שליטה ועליונות. אשר על כן, הודעתו של הצורך על פלישת צבאו למדינת כוויית כמוה כהכרזת מלחמת עולם.

לצד הזעזוע הכלכלי עם הנסיקה החדה במחירי הנפט, שרשרת התגובות על הפלישה ההרסנית לא פסקה מלהישמע מעל גבי עיתוני התקופה מפיהם של דיפלומטים רבים - "העולם כולו עומד בסכנה למול עיראק", "לסדאם אין קווים אדומים", "חייבים לעצור את המטורף" ועוד כהנה וכהנה. הפחד שרר בליבות כולם. פחד של אי ידיעה מהבאות, ואל מי תפנה כוונת הירי ההרסנית של עיראק.

איום קיומי

אך עד מהרה התגלו הזיותיו השאפתניות של נשיא עיראק: להשתלט כליל על המזרח התיכון, החל בשכנתה של כוויית - סעודיה, העשירה אף היא בבארות נפט, ומשם לא פחות ולא יותר הישר אל - ארץ הקודש, למלחמה עליה ועל יושביה היל"ת. סעודיה ושכנותיה מיהרו לבקש סיוע מלחמתי מאם המעצמות, ארצות הברית, אשר היוותה יריבתה הגדולה ביותר של עיראק ונשיאה המטורף, על מנת להביא לה ולעולם שקט מלחמתי.

כעת, החלה המלחמה העולמית באופן רשמי. אזרחים אמריקאים ששהו בעיראק נעצרו בתנאי שבי. מתקני הטילים כונו אל מקומות רגישים ברחבי העולם ואזרחי העולם כולו נאחזו בפחד. המצב דרש תגובה מיידית מארה"ב, כשזו מצידה התכוונה לפעול במלוא העוצמה. אך סדאם התגלה גם הוא לא טמן ידו בצלחת: במחסני הטילים של סדאם שכנו טילים בעלי ראשי נפץ כימיים וביולוגים, המסוגלים לגרום להרג והרס רב ה"י.

סדאם ידע שארה"ב לא תעז לתקוף את עיראק כל עוד תושבי ארץ ישראל עומדים תחת איומיו. לכן, באקט מלחמתי, הודיע סדאם כי הוא מכריז על יושבי ארצנו הקדושה כבני ערובה למען שלומה של

עיראק. באם יותקף אף במעט מכיוון ארה"ב ובני בריתה - חיייהם של מליוני יהודים בארץ הקודש בסכנת קיום ממשית, רח"ל היל"ת.

הכרזה זו לא היתה בגדר חידוש. מפיו של סדאם נשמע מספר פעמים האיום "לשרוף את ישראל". בשלב זה כבר ידע מודיעין ארה"ב לדווח על חמשה משגרי טילים שהוצבו בעיראק כשהם מכוונים לעבר ישראל. העולם כולו עמד נבוך לנוכח שיגעונותיו של האיש שעלול לסכן את העולם כולו...

ובדיוק בעיתוי זה, כמשה בדורו, נשמע קולו הבטוח של הרבי שליט"א מליובאוויטש מלך המשיח בנבואתו אל בני ישראל - "הגיע זמן גאולתכם".

מדרש מופלא

לאוזנו של ר' יוסף יצחק קייזן, חסיד חב"ד תושב שכונת קראון הייטס, הזדמן להגיע שמעו של מדרש בילקוט שמעוני, אשר מתאים להפליא למאורעות

"יש צדיק וקדוש שמוסר נפשו לעורר רחמיו יתברך על הכלל"

ביום ראש חודש מנחם אב תש"נ נודע כי הרבי שליט"א מלך המשיח יסע לאהל חמיו, כ"ק אדמו"ר הרי"צ נ"ע מליובאוויטש. הידיעה התקבלה בהפתעה מוחלטת, שכן היתה זו הפעם הראשונה בכל שנות הנשיאות בה נסע הרבי שליט"א מלך המשיח לאהל חמיו בראש חודש. לתמיחה אחד ממזכיריו השיב הרבי שליט"א, אשר החליט לנסוע "כיון שזהו יארצייט של אהרן הכהן".

כשבויעים לאחר מכן, פרסם אחד מרבני חב"ד מכתב מעורר ומלא רגש, בו כתב את השורות הבאות:

"הידיעה כי הוד כ"ק אדמו"ר שליט"א הלך להשתטח על ציונו הקדוש של חותנו בראש חודש מנחם אב, ועמד שם על רגליו יותר משבע שעות רצופות, הרעידה את הלבבות. גם של אלו היודעים כי הוא מרבה לפקוד את הציון פעמים רבות בחודש אחד, בשהייה ממושכת של שעות. שכן לראשונה עשה כן בראש חודש, דבר המעיד על חומרת המצב [היו שקשרו את הדבר באיום על שלום ישראל והעולם כולו שנשקף לפתע בתחילת השבוע מכיוון עיראק].

"עצם הדבר שיש צדיק וקדוש בתוכנו, שמוסר נפשו ומקריב כל כוחותיו וזמנו, לשפוך שיה ולעורר רחמיו יתברך על כל אחד ואחד מישראל ועל הכלל כולו, בעמדו על רגליו שעות ממושכות ללא אכילה ושתייה באותו יום. . ומפעם לפעם מוסיף עליהם ימים נוספים לאותה עבודת קודש מייגעת. . . עתה נאלץ לעשות כן גם ביום ראש חודש מנחם אב הוא יום ההילולא של אהרן הכהן ע"ה - דבר זה צריך וחייב לזעזע ולטלטל את כולנו.

"על כולנו להתנער משגרת היום יום, לדעת כי "משהו קורה" בימים אלו, וקרבים ובאים אלינו ימי ה' הגדולים. על כן עלינו להתלכד ולפעול בכל כוחותנו לעשות את המוטל עלינו, לחזק את קביעות העיתים בתורה, לפתוח שיעורים חדשים, להשכין אחדות אמיתית בקרב כל ישראל. . . עד לגאולה הקרובה במהרה".

צבאות ערב בהכנות למלחמה

“מבול” זה מהווה ענין רצוי וטוב ביותר לבני, שכן “כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם, מפני מה אתם מתייראים אל תיראו הגיע זמן גאולתכם”.

וכאן הוסיף הרבי שליט”א מלך המשיח והודיע: “מלך המשיח עומד (מכבר) על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם”. וכידוע דגגין לא נתקדשו, והרי זה בדוגמת חוצה לארץ שלא נתקדש (על כל פנים - לא כמו ארץ ישראל). ולזה באה ההכרזה (כפי שהכריזו גם בהתועדויות שלפני זה) - “הגיע זמן גאולתכם” תיכף ומיד ממש, ממש ממש ממש!

“גגין לא נתקדשו”

“גג בית המקדש” כך מתפרש, מרמז על חוצה לארץ שלא נתקדשה בקדושת הארץ, כשם שגג המקדש לא נתקדש בקדושתו. ואם כן הכרות מלך המשיח על הגאולה, מושמעת על ידו עוד בזמן הגלות ובהיותו בחוץ לארץ!

הרבי שליט”א מליובאוויטש, משיח צדקנו, עומד על מקומו בחוץ לארץ, כדגגין גג בית המקדש, ומכריז את הכרזתו של מלך המשיח: “הגיע זמן גאולתכם!”

מילים אלו, המרמזים באופן ברור על המקום ממנו נשמעת ההכרזה - בנין 770, ועל המכריז - הרבי שליט”א מליובאוויטש מלך המשיח - העבירו רעד בלבבות החסידים, כמו גם המילים המרטיטות הבאות: “ולזה באה ההכרזה - “הגיע זמן גאולתכם” תיכף ומיד ממש!..”

כשנה לאחר מכן, נדפס ויצא לאור קונטרס בענין “בית רבינו שבבבל” בו מבאר הרבי שליט”א מלך המשיח את ענינו ומעלתו של בית משיח 770, כביתו של נשיא הדור - משיח שבדור. בתוך הדברים מסביר הרבי שליט”א מלך המשיח, אשר בהיות המשיח בגלות הוא בונה מקדש מעט “מעין ודוגמת המקדש שבירושלים” . בתור הכנה למקדש העתיד שיתגלה תחלה שם, וזהו ביתו של נשיא הדור - “בית רבינו שבבבל בדורנו זה”. ובהערה בשולי גליון

הקונטרס שם באה השיחה האמורה מימי המלחמה ביתר פירוט. “גג בית המקדש” אינו מרמז רק על חוץ לארץ כללי כי אם “על גג בית המקדש מעט שבחו”ל” - בית רבינו, בית משיח 770:

“אולי יש לומר, ש”מ”ש במדרש ש”בשעה שמלך המשיח בא עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר הגיע זמן גאולתכם”, קאי על גג בית המקדש דמקדש מעט שבחוץ לארץ שהוא במקום המקדש בירושלים . . ועפ”ז יומתק הדיוק “עומד על גג בית המקדש” ש”גגות . . לא נתקדשו, שרומז על חוץ לארץ לקדושת א”י”.

מדרש הבשורה על היות זמננו זה זמן דור הגאולה צוטט עוד רבות פעמים במהלך שיחות קודשו של הרבי שליט”א מלך המשיח, ומשיחה לשיחה רבו הביטויים על היותו של נשיא דורנו מלך המשיח, מפיו של משיח עצמו.

“אמר רבי יצחק: שנה שמלך המשיח נגלה בו, כל מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה. מלך פרס מתגרה במלך ערבי . . . ישראל מתרעשים ומתבהלים, ואומרים: להיכן נבוא ונלך, להיכן נבוא ונלך? ואומר להם [הקב”ה לישראל]: בני, אל תתייראו, כל מה שעשיתי, לא עשיתי אלא בשבילכם. מפני מה אתם מתייראים? אל תיראו, הגיע זמן גאולתכם . . . שנו רבותינו, בשעה שמלך המשיח בא עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם.” (ילקוט שמעוני ישעיה רמז תצט)

“שנו רבותינו, בשעה שמלך המשיח בא עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם”.

המדרש בשיחות הקודש

לאחר מכן יצאה ההוראה להכניס אל הקודש פנימה את צילום המדרש עם ההוספה הנדרשת בשני עותקים, ומכאן ואילך החל הרבי שליט”א מלך המשיח לצטט את המדרש כמעט בכל שיחה והתועדות:

בהתועדות שבת הקרובה, ש”פ ראה, ציטט הרבי שליט”א מלך המשיח את המדרש והודיע אשר מדרש זה אכן מדבר על תקופתנו זו ואכן - הגיע זמן הגאולה: “כאשר הולך מלך פרס אל מלך ארם והם רועשים ביניהם, ויהודים יראים מן, אומר הקב”ה: בני! אין ממה לפחד! אדרבה זהו סימן על הגאולה האמיתית והשלימה. ואח”כ ממשוך, שמשח עומד על גג בית המקדש ואומר שוב - הגיעה הגאולה!”.

בשבת פרשת חיי שרה, כ”ב מרחשון תנש”א, חזר הרבי שליט”א מלך המשיח על דברי המדרש וביארו ביתר ביאור, מתוק וערב. וזו לשונו הקדושה: “המצב אצל בני” הוא, שאין להם מה להתרעש ולהתבלבל מ”מבול” בעולם. אדרבה ואדרבה,

המסעירים את רחבי תבל בכלל ובני ישראל בפרט. הוא הדפיס את ציטוט דברי המדרש ותלה את הדף על דלת בית הכנסת ובית המדרש המרכזי של חב”ד ליובאוויטש - בית משיח (ובגימטריא) 770, ובו נכתב:

“אמר רבי יצחק: שנה שמלך המשיח נגלה בו כל מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה, מלך פרס מתגרה במלך ערבי, והולך מלך ערבי לארם ליטול עצה מהם . . . וכל אומות העולם מתרעשים ומתבהלים ונופלים על פניהם ויאחזו אותם צירים כצירי יולדה, וישראל מתרעשים ומתבהלים ואומרים להיכן נבוא ונלך להיכן נבוא ונלך, ואומר להם - בני אל תתייראו, כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם, מפני מה אתם מתייראים, אל תיראו הגיע זמן גאולתכם. ולא כגאולה ראשונה גאולה אחרונה, כי גאולה ראשונה היה לכם צער ושעבוד מלכיות אחריה, אבל גאולה אחרונה אין לכם צער ושעבוד מלכיות אחריה”.

בצאתו מתפילת ערבית באותו יום, ט”ז אב תש”ג, הביט הרבי שליט”א מלך המשיח על צילומו של המדרש התלוי בפתח בית הכנסת, התעכב רגע קט, ועלה אל חדרו. לאחר רגעים מספר ניגש מזכירו של הרבי שליט”א אל הרב קייזן עם תמיהה “מלמעלה” - מדוע לא נוסף המשכו של המדרש:

מענות קודש

במהלך חלוקת הדולרים של יום ראשון כ"ח מנחם אב הגיע אל הרבי שליט"א מלך המשיח יהודי בעל השפעה בארה"ק, אשר לאחר שהתברך מפי הקודש ב"ברכה והצלחה" פנה ואמר: "ברכתו של הרב חשובה לנו, במיוחד בימים קשים אלו". עוד בטרם המשיך בדבריו, הגיב הרבי שליט"א מלך המשיח מידיית: "אין זה ימים קשים! אלו ימים של ערב ראש חודש אלול, ועל חודש אלול אומר רבינו הזקן בעל התניא, שאז המלך, מלך מלכי המלכים, נמצא בשדה. זאת אומרת שהוא קרוב לכל אחד ואחת מבני" בכלל, ולא להנמצאים בארץ הקודש במיוחד. וכבר אמרתי שכתוב מפורש שארץ ישראל 'עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה".

א' השלוחים במרכז הארץ שמהיר לפרסם כרוז תחת הכותרת "הגיע זמן הגאולה" ובו פירוט של המדרש בילקוט שמעוני על שני חלקיו ושייכותו לזמננו - זמן הגאולה, קיבל במענה לדיווח על כך את המענה הרגיל בד"כ באותם ימים, לחיוב ולברכה.

במהלך חלוקת הדולרים ביום ראשון כ' טבת עבר אחד המכהן כקונסול בארה"ב, וטען אשר תיירים מפסיקים לנסוע לארץ ישראל. נענה לו הרבי שליט"א מלך המשיח: "אני מפרסם בכל האפשרויות שצריך לנסוע, ואדרבה, זהו המקום הכי בטוח. כיון שהר הבית שם, ומקום המקדש שם, והעיקר - ששם נמצאים שני מיליון או שלשה מיליון - כן ירבו - של בני ישראל".

"אל תיראו"

אט אט התפרסמו בעולם כולו ובעיתונות בארץ דבריו של הרבי שליט"א מלך המשיח הנושאים מסר מרגיע שהלך ונעשה ברור יותר ויותר מיום ליום עם התייחסויותיו החוזרות של נביא הדור למצב.

בנבואותיו המפורשות של הרבי שליט"א מלך המשיח בישר לעם ישראל הצמא לדבר ה' אשר אין לפחד מאיומיו של סדאם, ואשר ארץ ישראל היא המקום הבטוח ביותר בעולם - "ארץ אשר תמיד עיני ה' אלוקיך בה מרשית שנה עד אחרית שנה", ועל כן אף יהודי לא ינזק, ובמילא - אין מה לפחד.

"יצא דבר מלכות מלפניו"

אך באותו הזמן בו בישר נביא הדור את בשורת הגאולה לעם ישראל, עדיין היו כאלו שטרם שמעו על דברי ההרגעה ועל כך ש"אין לפחד ואין להפחיד", ולכן ראו את אימת המלחמה בעין אחרת. נאומי מוסר חוצבי להבות אודות "שואה שניה" ועל כך ש"ההוגדה הסאה" של חטאי עם ישראל (רחמנא ליצלן) הדהדו באויר. ובעוד שכל השומע את דברי ההרגעה התחזק בבטחון ובאמונה בהש"ת והחל להתכונן לביאת המשיח, נותרו למצער רבים מאחב"י כשהם "מתרעשים ומתבלהים" מהבאות, וכלל לא מודעים לבשורת הגאולה ש"הגיע זמן גאולתכם".

נוצר צורך מיוחד בפרסום בשורת הנבואה לכל שכבות הציבור. פרסום זוית הראיה הראויה והאמיתית על אירועי "שנה שמלך המשיח נגלה בה", מפיו של המשיח בעצמו.

חסיד מכפר חב"ד בשם הרב טוביה פלס, שחש את הצימאון הגדול בציבור לשמוע דברי שלום ואמת, 'הרים את הכפפה' ותפס יוזמה והדפיס את שיחותיו הק' של הרבי שליט"א מלך המשיח באלפי עותקים שהופצו בכל רחבי ארץ הקודש. דבריו הקדושים של נביא הגאולה שליט"א אכן פעלו את פעולתם, ולשומעים נעם. מני אז החל הרב פלס להוציא באופן קבוע את שיחותיו הק' של הרבי שליט"א מלך המשיח - תחת השם "דבר מלכות" ולהפיצם באה"ק בעידודו ולנחת רוחו של הרבי שליט"א מלך המשיח.

[כיום נקראות כך שיחות בשורה אלו מהשנים תשנ"א-ב, אשר לוקטו בב' כרכים הנושאים את השם "דבר מלכות", ונלמדות בכל שבוע ושבוע על ידי חסידי חב"ד ברחבי העולם.]

פריצת המלחמה

יומיים לאחר תפוגת האולטימטום שהציבו מדינות העולם ליציאתה של עיראק ממדינת כווית, יצא צבא ארה"ב יחד עם צבאות נוספים במתקפה קשה על עיראק. מטוסים וספינות שגרו פגזים כבדים שפגעו במדויק במוקדי הכוח העיראקיים. במשך כמה שעות לא נשמעה כל תגובה מכיוון סדאם חוסיין, אך בשעה 2 בלילה לפי שעון ישראל, יללו צופרי האזעקות לראשונה ברחובות ארה"ק והבהילו את כל התושבים אל החדרים הממוגנים.

הבהלה והחרדה שאחזה ביושבי ארה"ק הייתה נוראה. במשך מספר שעות שהו במקלטים מבלי

שידעו דבר על המתחולל בחוץ. גם בתקשורת לא ידעו למסור פרטים ברורים על מוקדי הנפילות ועל סוג הטיילים.

ובניו יורק, בבית משיח 770, הגיעו הידיעות על נפילת הטיילים בארה"ק מיד לאחר תפילת ערבית במניינו של הרבי שליט"א מלך המשיח. שמועות ללא

מקור סיפרו אשר ישנם ל"ע הרוגים מנפילת הטיילים, ורבים הסתובבו בחשש ובבהלה בעקבות השמועות. כששמע זאת 'משפיע' הישיבה ב-770, הרה"ח ר' יצחק ("איטשע") שפרינגער, מיד נזעק:

"אין זה אמת! הרבי הרי הודיע שלא ינזק אף יהודי מפגיעות הטיילים, ובוודאי נפלה טעות". תוך זמן קצר התברר שאכן כך הוי - טילי סקאד אמנם נחתו וגרמו נזק רב, אך לא ניזוק מהם איש, בניסי ניסים.

באותו ערב, מיד לאחר שנכנס הרבי שליט"א מלך המשיח לחדרו לאחר תפילת ערבית, כבה האור בחדרו הקדוש.

בשגרת הלילות הרגילים במשך השנה, בהם יושב הרבי שליט"א מלך המשיח בחדרו הק' והוגה בלימוד התורה ובעיסוקיו השונים בהנהגת עם ישראל כרועו הנאמן, האור נדלק ונכבה כמה פעמים במשך הלילה. הרי שבליילה זה נשאר האור בחדרו הק' כבוי במשך כל הלילה. כאשר פתח המזכיר את דלת החדר בתחילת הלילה כדי להודיע על המצב, שאלו הרבי שליט"א מלך המשיח בתמיהה: "ס'האט עפעס פאסירט"? [= קרה משהו?]

המזכיר, שהבחין כי הרבי שליט"א מלך המשיח כבר עלה על יצועו בשעת ערב מוקדמת זו - דבר שאינו רגיל כלל וכלל - השיב כי אין כלום...

בכל אופן, הורה הרבי שליט"א מלך המשיח שבאם

מענות קודש

לאשה שהצטרפה לקבוצה הנוסעת לאה"ק הורה הרבי שליט"א מלך המשיח: "עליכם לפרסם שאתם נוסעים לארץ ישראל. כי ישנם יהודים המפחדים ומפחידים אחרים אודות הנסיעה... זהו המקום הכי בטוח, כיון שזהו מקומו של בית המקדש". לאשה נוספת שנסעה לארץ הורה הרבי שליט"א מלך המשיח - "אל תחששי בקשר למצב שם". האשה הודתה שהיא חוששת מעט, ונענתה בחיך רחב: "גם המעט הוא יותר מדי..."

לאחר כשלוש נסיונותיה של ארה"ב ומדינות העולם להגיע להסדר עם עיראק ולמנוע את פריצת המלחמה, גברו החששות והפחדים מהבלתי נודע אצל כאלו שעדיין שלמרות הבהירות שבדבריו הקדושים נזקקו להבהרות נוספות. רבים ביקשו לברר במזכירות הרבי שליט"א מלך המשיח שמא ישנם שינויים בהוראותיו הק'. אך ביום כ"ג טבת יצאה הודעה בעל פה מן הקודש: "מה שאמרתי הוא מתוקף הענין ד"תמיד עיני ה' אלקיך בה" ומצד הענין דמקום המקדש שנמצא שם, והרי בזה אין שום שינוי"..." גם למחרת נמסר מסר דומה מהמזכירות: "אין מה לדאוג, ובקרוב יראו את ה"נפלאות אראנו", ולמסור זאת גם לתושבי אה"ק".

המזכיר הרב יהודה לייב גרונו אף רואיין בכלי התקשורת בארה"ק ואמר: "הרבי אומר בזמן האחרון שלדעתו הגאולה תבוא במהירות גדולה יותר ממה שחושבים. ובנוגע למצב הבטחוני, ביקש הרבי שליט"א למסור אתמול בהתוועדות, שאין מה לפחד ולדאוג מהאירועים המתרחשים בארץ. הרבי גם התייחס לנושא מסכות האב"כ, ולדעתו אין מה למהר בזה משום שהוא חושב שלא יהיה צורך בהן".

משפחה בארה"ק בחדר הממוגן

טיל סקאד מוכן לשיגור

לפני תפילת שחרית של יום המחרת, ערב שבת קודש פרשת בא, שיגר הרבי שליט"א מלך המשיח מברק על מנת לפרסמו בארה"ק בפרט ובעולם כולו בכלל (המברק, אגב, התקבל בארה"ק סמוך לכניסת השבת) ובו נכתב: "שבת שלום ומבורך. וכפס"ד תוה"ק, תו"א [=וכפסק דין תורתנו הקדושה, תורת אמת]: וביום שמחכתם אלו השבתות, וכבכל הלכה - לשון ברורה: שמחה נראית ונגלית".

בעקבות המצב הרגיש בעולם בכלל, חששו מספר נשים לנסוע להשתתף בכנס נשי חב"ד שהתקיים במדינת מינסוטה. לאחר תפילת שחרית, מסר להם הרבי שליט"א מלך המשיח ע"י מזכירו מענה מופלא: "אם גוי משם עושה מה שעושה מכיון שהוא מאמין בעבודה זרה שלו, כל שכן וקל וחומר שיהודים המאמינים בקב"ה צריכים לעשות הכל בכדי להראות את הבטחון שיש להם - ולא ח"ו לעשות דברים המראים על העדר הבטחון. במילא יש לדאוג שכל אלו שהיו אמורים לנסוע - יסעו, ושידאגו שיבואו עוד".

הרבי שליט"א מלך המשיח אף הוסיף שישלח דולרים - שליחות מצוה לצדקה - לאלו שנסעו

יקרה משהו - יודיע. (לפי גירסא אחרת, כשפתח המזכיר את דלת החדר תגובת הרבי שליט"א מלך המשיח היתה מידית: "כבר שמעתי").

אמרו על כך חסידים, שהיה זה מעין קריאתו של חזקיהו המלך אל הקב"ה - "אני ישן על מיטתי ואתה עושה. אמר לו הקדוש ברוך הוא אני עושה. שנאמר (מלכים ב' י"ט) ויהי בלילה ההוא ויצא מלאך ה' ויך במחנה אשור וגו'" (ראה איכה רבה ד', טו).

לא נפל ארצה

בבוקר שלמחרת התברר כי במהלך הלילה נחתו בישראל ששה טילי סקאד מסוג "קונבנציונלי", היינו שאינו כימי או ביולוגי רעיל, כפי שדימו "מומחי הביטחון". שניים מהטילים נפלו לים, אך גם אלו שנחתו בישראל גרמו נזק קל לרכוש בלבד ובהסדי שמים לא היו נפגעים בנפש מלבד מספר פצועים קל, אשר השתחררו מאשפוז לאחר זמן קצר. דבריו של הרבי שליט"א מלך המשיח אם כן, התממשו במילואם.

כאשר יודיעו על כך.

"עוד חזון למועד..."

כשפרשה השבת כנפיה על קראון הייטס, כבר נודעו הניסים הגדולים שהתרחשו בארץ הקודש כאשר איש לא נפגע בצורה משמעותית מנפילת הטילים. ובכל זאת, איש לא הכין את קהל החסידים לשיחות יוצאות הדופן שהשמיע הרבי בהתוועדות השבת - פרשת בא ה'תשנ"א.

בראשית התוועדות, חזר הרבי והודיע אשר בארץ ישראל צריכים להיות אמונה ובטחון חזקים ביותר "אפילו לגבי שאר הארצות. כיון שהיא המקום הכי בטוח לבני ישראל. ולא שייכת שום פגיעה ביהודים משום שאין לכך שום ממשות כלל!"

אך בשיחה השניה, התרחש דבר פלא מיוחד. בשיחה אמר הרבי שליט"א מלך המשיח דברים שהיו בבחינת נבואה גלויה, שכן בשעתו הדברים עדיין לא התרחשו במציאות כלל (!), כדלהלן.

באמצע שיחת קודשו אמר הרבי שליט"א מלך

”גם הטילים שנחתו גרמו רק נזק קל לרכוש בלבד, ובחטדי שמים לא היו נפגעים בנפש”

כהוגן את מתקפיו, נחל מפלה מוחצת ובתוך כמה שבועות הוכרח להסיג בבהלה את כל חילותיו מהשטח הנכבש.

הנסים היו בלתי נתפסים, לא זו בלבד שמכל 36 (!) הטילים שנפלו בארץ הקודש כמעט ולא נפגעו איש, הרי שבתוך כמה שבועות הוסר לחלוטין האיום העיראקי מעל ראשם של בני ישראל!

ברחבי ארץ הקודש פרצו הכל בצהלות שמחה. העם כולו חגג את ניצחון ישראל על ה'המן' של דורנו. וכמובן, בראש הצוהלים והרוקדים, חסידי חב"ד ורבבות עמך בני ישראל הנשמעים לדברי האמת של רועה ישראל משיח ה'. אלו כבר ידעו מראש את סיומו המופלא של הסיפור...

עם ישראל, שהודה לה' בלב גואה מהתרגשות על הנסים הגלויים, צירף גם הודאה פנימית ולבבית על האור הנפלא שזכינו לו בדורנו, אורו של נביא הגאולה ה"משמיע להם לישראל" דברים ברורים ונכוחים, המתממשים אל מול עיניהם ופותחים את לבם לשמוע את חלקה השני והעיקרי של נבואתו, בה נחזה תיכף ומיד ממש, בהתגלותו הסופית והמושלמת לעיני כל בשר - "ענוים הגיע זמן גאולתכם", "הנה זה משיח בא".

מנת להצטרף ללוחמים שם. הרבי שליט"א מלך המשיח שאלו: "ס'איז א זיכערע זאך?" [=זהו דבר בטוח?] הלה השיב בחיוב ושאל: האם עלי לקחת עמי מגילה לשם? הרבי שליט"א מלך המשיח נענה: "בכל אופן, שיצא לפועל כפי שטוב, ושיהיה באופן טוב. ושמישיח יבוא עוד קודם לכן ותחסכו את כל ה'טולטולא'".

היו שפירשו את התשובה כרמז לכך שהמלחמה תגמר עוד לפני פורים, וידיעה 'מרעשה' זו עברה מפה לאוזן ולבסוף אף פורסמה בעיתונות. על פי השמועה, היתה למראה עיניו הק' פרסומת בה נכתב ברור בשמו הקדוש של הרבי שליט"א מלך המשיח, שהמלחמה תסתיים עד חג הפורים הקרוב.

בעקבות הפרסום, שאל הרבי שליט"א מלך המשיח את המזכיר - בעת נסיעה ברכב - (תוכן) "האם הבטחתי שהמלחמה תסתיים בפורים?" ועשה בידו הק' תנועת ביטול, כאומר: "נו, שיהיה..."

באופן ניסי לחלוטין, בניגוד לתחזיות הבטחוניות, תמו הקרבות בין ארה"ב לעיראק בעיצומו של יום הפורים! סדאם, שהתפאר בכחו והבטיח להפתיע

צו עטליכע [=זה הגיע ליחידים] והם מפרסמים כל הנ"ל.

"ועוד והוא העיקר, שכשם שהותחל כבר הענין והנבואה אודות מפלת בבל ובצרה ("כי זבח לה' בבצרה") והכיבוש והנצחון שלהם, כן יוגמר הענין עד לשלימות הביטול דבבל, ויהיה נצחון שלם ואמיתי - הגאולה האמיתית והשלימה".

זמן קצר לאחר צאת השבת, קיבלו צוות המניחים [=רושמי השיחות] הוראה ממזכירות הרבי שליט"א מלך המשיח להשמיט מההנחה את הדיבורים אודות הנעשה בבגדד ואודות הרס ארמון המלך, אשר טרם אירע במציאות. נודע שהרבי שליט"א מלך המשיח אמר למזכירו אודות כך - "עוד חזון למועד".

שיחה זו אכן נגנזה בשעתו, אך בשנת תשס"ג (12 שנים לאחר מכן!) פרצה "מלחמת המפרץ השנייה" כהמשך וסיום למלחמת המפרץ הראשונה, ובמלחמה זו התקיימו במילואם דברי הנבואה המופלאים של הרבי שליט"א מלך המשיח במלואם: ארה"ב השתלטה כליל על מרחב שלטונו של סדאם, הרסו את ארמון המלוכה, ולאחר שנדד וברח מכוחות הצבא עלו אלו על עקבותיו, לכדו אותו ולאחר משפט ראוותני ומתוקשר הוצא להורג בתליה.

"עוד חזון למועד"...

"ליהודים היתה אורה"

ביום י"ב שבט תנש"א, במעמד חלוקת הדולרים, ניגש אל הרבי שליט"א מלך המשיח ר' יעקב ש' גולדשטיין, שהיה צ'אפליין בצבא האמריקאי, והודיע כי הוא נוסע בקרוב לערב הסעודית על

המשיח: "...ראינו בזמן האחרון שבבל ניסתה לפגוע בירושלים, ולא עלתה בידם, ו'לא תקום פעמיים צרה', ואדרבה, הביאו עליו חורבן. ויה'ר שאומות העולם ימשיכו בזה בהירוס אחר הירוס וחורבן אחר חורבן, ושירושלים תלך מנצחון אחד למשנהו עד לנצחון העיקרי, אמיתי ופנימי - גאולה האמיתית והשלימה.

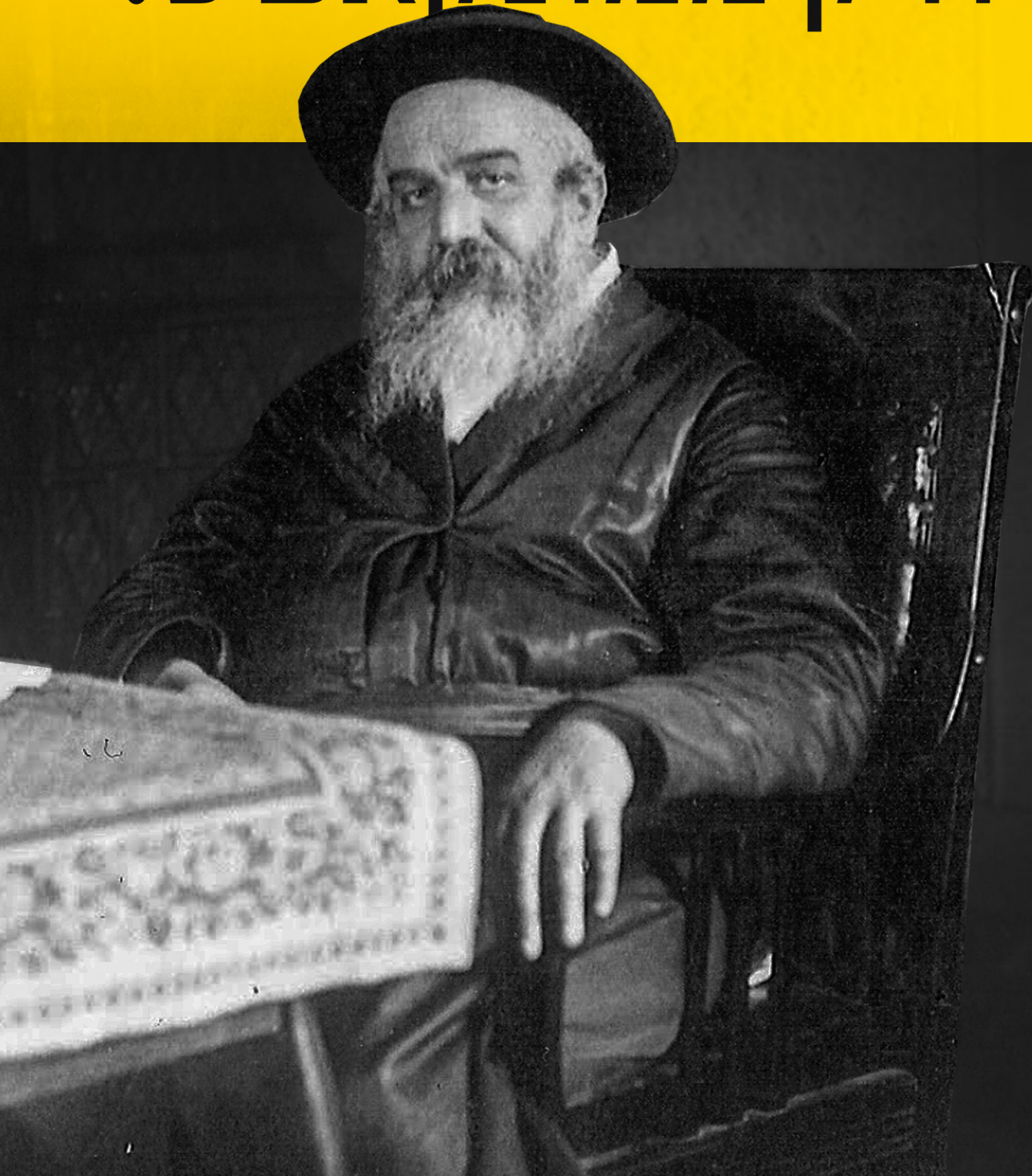
"וכאמור יש לקשר כל זה עם המאורעות האחרונים, שבהתחלת המלחמה והתחלת הכל - הרסו ארמון המלך - שעל ידי זה שנעשה השבירה והביטול בארמון המלך ובחדרים הפנימיים שבו, שאז

מתבטל הקביעות והתוקף שלו, ואין שם כל ענין של קישור ותקשורת בינו לאנשי חילו ושאר חלקי המדינה. כי נפסקו כל הקישורים ממקורם ונתבטלה כל הקביעות, ואלו שנשארו הוציאו משם, בכדי שלא יתבטלו. והוא עצמו אינו קבוע, ונע ונד ממקום למקום. ואפילו במקום שכן נמצא - הרי הוא באופן של נענוע ולא בקביעות, ולא ברצונו אלא בלית ברירה, כיון שידוע שזהו כל קיומו ומבין בשכל אנושי שלא טוב לו כך, ומסרו לו שהמקום שלו מוכרח להיות דוקא באופן כזה, ולכן שלח את בני ביתו למקום הכי רחוק, וכנראה במוחש. וממילא מובן שאין זה שום ממשות ואין לו מציאות וכו'.

"ובמילא, אין צורך לעשות פעולות כדי להישמר מזה, אלא שישנה הוראה שלא להפחיד, ממילא צריך להיות "כאילו" ישנו ממשות ויהיה הגנה בדרך הטבע, אבל באמת אין כאן ממשות, וכאמור שנעקר ארמון המלך. והם עצמם מודים בזה, ונתפרסם כל זה, והגם שהיו כמה וכמה ענינים שהעלימו, היינו את כל החורבנות וההזיקות שהיו, אבל את הענין הזה פירסמו בפירסום הכי גדול.

"ואע"פ שלא רואים כל זה, אבל ס'איז דערגינגען

תביעתו של הרה"ק ממונקאטש:

זאל לאַזן

שחט'ן

כדי להביא את משיח!

דמותו רבת ההוד של בעל ה'מנחת אלעזר', היוותה דוגמה חיה של ציפייה בלתי מתפשרת ואש יוקדת של אמונה לבוא המלך המשיח והגאולה השלימה. כל כמה זמן הי' מדבר על משיח, ועד כמה דרש מסירות נפש עבור זה. מה ביקש מהצדיק המקובל הרב אלפנדרי, ומה הי' חשוב לו להבהיר בעיצומה של הכנסת ספר התורה המיוחד שנכתב עבורו?

ה

וד כ"ק האדמו"ר ממונקאטש, הגאון הרב חיים אלעזר שפירא - הנודע בכינויו ה'מנחת אלעזר' על שם הספר אותו כתב - ה' דור שלישי לשושלת מונקאטש באדמור"ת וברבנות. נולד בח"י אלול ה'תרל"ב בעיירה סטריז'וב שבפולניה, ונקרא בשם 'אלעזר' על שם אבי סבו, שכינה כרב החסידי הראשון בעיר - רבי אלעזר שפירא מלאנצוט (הנודע בשם ספרו - ה'בני יששכר') ובכך ה' זה שהחל למעשה את שורשיה של שושלת שפירא במונקאטש.

אמנם רבנותו של ה'בני יששכר' בעיר לא האריכה ימים, וזאת מכיוון שאסר על פיתום אווזים מדין 'צער בעלי חיים', ופסקו זה הרע את יחסיו עם פרנסי הקהילה שהתפרנסו ממקצוע זה. בעקבות כך חזר לעירו דינוב ושם גם נסתלק לבית עולמו. בשנת תרמ"ב, נכדו ה"שם שלמה" (הרב שלמה שפירא) חזר לכהן כרב העיר, וכך המשיכה שושלת שפירא את הנהגת העיר מונקאטש עוד כשלושה דורות, עד ל'מנחת אלעזר'.

בשעת בואו בבריתו של אברהם אבינו נקרא הרך הנולד בשם 'אליעזר' ובהיותו כבן ג' שנים חלה במחלה קשה ועל פי עצת ה'דברי חיים' מצאנו נוסף לו השם 'חיים'. החל מינקותו, כבר ניכר ה' בגאונותו הרבה וכבר בגיל עשר החל לכתוב בפנקס דברי תורה ששמע מהוריו ורביתו, ואף חידושי תורה משל עצמו, מסופר שאת ספרו הראשון על ה'ש"ע החל לכתוב בגיל אחת-עשרה.

גם במידותיו התרומיות נודע מצעירותו, טוב לבו ורחבות מידותיו היו מן המפורסמים, ודאגתו לעניים ומסכנים היתה לשם דבר, ואף את היהודים הפשוטים ראה כבני ממש, לאלו כמו לאלו דאג והדריך במסירות ובחמלה, ולא ראה מנוח עד שהסתדרו על הצד הטוב ביותר בעיותיהם, הגשמיות והרוחניות.

בשנת ה'תרמ"ז נישא 'כדת משה וישראל' לבת האדמו"ר רבי שרגא יאיר רבינוביץ מביאלוברז'ג, מרת חיה חאשא, שלה ה' מאורס כבר מגיל שמונה.

כעשר שנים לאחר מכן התגרשו מכיון שלא נולדו להם ילדים. ובחודש חשון שנת תרפ"ז, נישא למרת רחל פרל בת יעקב משה סאפרין מקאמארנא. (יצוין כי לאחר פטירתה של אשתו הראשונה הנציח את זכרה בהקמת שכונת "בתי מונקאטש" בירושלים, ובכל שנה ה' מציין את ה'ארצי"ט שלה)

בשנת ה'תרע"ג, ביום שני של חג הסוכות נסתלק אביו האדמו"ר הרב צבי שפירא (בעל מח"ס "באר לחי רואי" "דרכי תשובה" ו"צבי תפארת") ונקבר באותו היום. מיד לאחר החג - בליל שבת הסמוך, החל לנהוג באדמור"ת - בעריכת ה"שולחן" ואמירת תורה וניגונים. וכעבור שבועות אחדים, ביום ראשון לפרשת וישלח, הוגש לו המינוי הרשמי לרבנות מונקאטש במגילת קלף חתומה בידי עסקני הקהילה.

לא עבר יום אחד שהמונקאטשער לא דיבר על 'משיח'!

בין העניינים המיוחדים בהם בלט המונקאטשער, ה' גם, ואולי אף העיקרי שבהם - עניין הציפייה והכיסופין לגאולה השלימה, ולבואו של מלך המשיח. הוא לרגע לא ה' מסיח דעתו מכך, וניכר ה' כי בלבו ובנשמתו בוערת בעוז האמונה בביאת המשיח.

סיפר תלמידו שה' רבה של שכונת נווה אחיעזר בבני ברק - הרב משה יעקב וייס זצ"ל:

"לא ה' יום אחד שמורי ורבי לא הזכיר ודיבר על 'משיח'.

"לא אשכח כל ימי חיי את ראש השנה, כאשר לפני התקיעות עמד ודרש בפני הקהל מתוך כבי רב באומרו 'יהודים, תעזבו את כל הדברים הצדדיים. אני יודע שלכל אחד יש בעיות בבריאות ובפרנסה, אבל מה שכולנו צריכים כעת להתפלל בראש השנה להביא את משיח'.

"בתקופת ה'מנחת אלעזר', לא הסירו את המחשבה אפי' לרגע אחד מענין המשיח, זו הייתה האווירה אצלנו בתור בחורים. אחרי כל חג היו בחורי הישיבה

מדפיסים את דברי תורתו, ושם אפשר לראות כיצד ה' מדבר בלהט על משיח. אסור ה' אצלו להסיח את הדעת אפילו רגע אחד מביאת משיח.

"במונקאטש, כאשר בירכו אחד את השני, היו מוסיפים 'שנזכה להתראות ביחד בביאת המשיח'. זאת הייתה הברכה המקובלת בקרב חסידי מונקאטש"

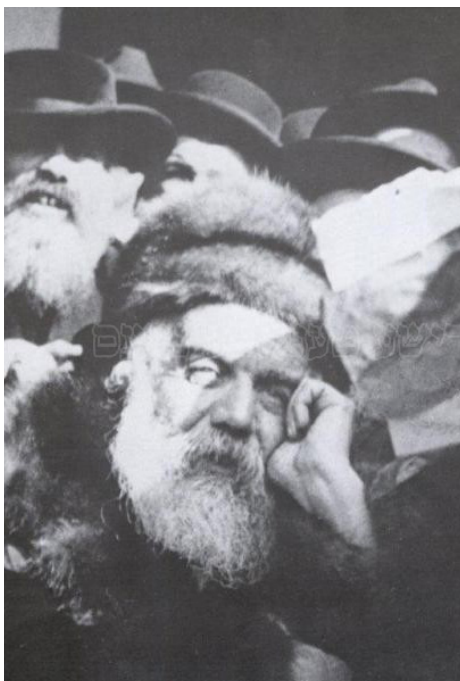
וראוי לציין בהקשר זה לדבריו הקדושים מספרו 'משמיע ישועה' אודות צורך הצפי' על ביאת משיח, וזה לשונו הטהור: "ובאמת אם האדם משים לנגד עיניו הצער שיש להשכינה הקדושה והצער שסובל משיח צדקנו אשר אין סוף לייסורים שהוא מתייסר בכל דור אז בוודאי לא ה' צערנו נחשב בעינינו לצער כלל, והיינו מבקשים רחמים רק על ביאת משיח".

ספר תורה למשיח

חג השבועות של שנת פור"ת נחרט היטב בזכרונם של תושבי מונקאטש. קודם 'אקדמות' וקריאת התורה התקיימה הכנסת ספר התורה שציווה ה'מנחת אלעזר' לכתוב עבורו. היה זה ספר תורה זעיר שנכתב בכתב פנינים יפהפה על יריעות קלף צבי בידי סופר תימני ירא שמים בלב ירושלים עיר הקודש. חופה הועמדה הכן מאתמול לתהלוכת הכנסת ספר התורה - כנהוג.

הספר הובל מביתו של ה'מנחת אלעזר' אל בית המדרש ברוב שירה ושמחה. אך לפתע בעיצומה של השירה שקט השתרר וקריאה רמה נשמעה מפיו של האדמו"ר: "ספר התורה נמצא בידי רק באופן זמני", הוא אמר כשדמעות שוטפות את לחייו "אך כשיבוא המשיח במהרה בימינו, יצטרך אז שתי תורות האחת שתהיה בבית גניזו והשניה שתהיה איתו בכל מקום צאתו ובואו כדין מלך. ספר תורה זה צריך להיות קטן כדי שיוכל להיות איתו תמיד ועל כן אני מקדיש ספר תורה זה שבעזרת הבורא נוביל במהרה בימינו "שי למורא" למשיח בן דוד".

(מענין לציין שמספר שנים לאחמ"כ, בשנת תש"ב, הורה אדמו"ר הריי"צ מליובאוויטש לכתוב 'ספר

הרה"ק בעל ה'מנחת אלעזר' ממונקאטש

תורה של משיח', במכתביו ביקש אדמו"ר הריי"צ שספר התורה יה' דוקא מעורות צבי מארץ ישראל, בפועל סיום כתיבת ספר התורה התעכב מפני סיבה שמיימת, עד לשנת תש"ל, אז ערך את סיומו והכנסתו כ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש מלך המשיח).

ביקורו בארץ הקודש

באייר של שנת תר"צ נסע ה'מנחת אלעזר' לביקור קצר של 13 יום לארץ ישראל. במהלך שהותו בארץ הקודש ביקר במקומות הקדושים ובשכונת בתי מונקאטש בירושלים אשר הוקמה ביוזמתו ושפעילותו.

אחד האירועים הבולטים בביקורו, ה' מפגש אפוף מסתורין עם הרב שלמה אלעזר אלפנדרוי - רב

תביעה בלתי פוסקת: עד מתי?

עם שובו, המשיך לפעול במשנה עוז לביסוס היהדות בעירו, תחת הנהגתו הנמרצת, הוסיפה וגדלה הקהילה היהודית במונקאטש ועד שמנתה כמחצית ויותר מסך תושבי העיר.

בעיר נוסדו עוד ועוד מוסדות תורה וחינוך לצד ארגוני צדקה וחסד, ושמות רבים מהרחובות הוסבו לשמות יהודיים כמו "דרכי תשובה" ועוד.

שמו גם התפרסם בין אומות העולם ומנהיגים רבים בעלי שם באו לחזות בזיו פניו וליטול מעצתו הברוכה, ביניהם נמנים תומס מסריק -

נשיאה הראשון של צ'כוסלובקיה, אדווארד בנש שהתמנה לנשיא לאחר מותו של אביו בנש, וילהלמינה מלכת הולנד ועוד.

הרב חיים אלעזר שפירא, האדמו"ר ואבדק"ק בעיר מונקאטש והגלילות, נסתלק ביום ב' בסיון ה'תרצ"ז בעיר מונקאטש שבהונגריה, וכמלא מקומו הוכתר חתנו הרב ברוך יהושע ירחמיאל רבינוביץ'. הותיר אחריו מאות תלמידים גאונים ורבנים מפורסמים ועשרות ספרים בכל מקצועות התורה, אך יותר מכל, הותיר אחריו דוגמה חיה לציפייה בלתי מתפשרת ולאש יוקדת של אמונה בבוא הגואל, יחד עם תביעה נוקבת ובלתי פוסקת: עד מתי?

מסירות נפש על משיח

ביום הושענה רבה תרצ"ה נשא האדמו"ר ממונקאטש דברים לפני קהילתו, בדבריו דרש מסירות נפש כפשוטו על משיח, ומפני חביבות הדברים כפי שנאמרו במקורם, אנו מביאים את הדברים בלשונו:

"למען איתן הנזרק בלהב אש. לכאורה הי' לו

ומקובל מחכמי ירושלים. הביקור התרחש אור ל"ד אייר - פסח שני בשעת ערב. ה'מנחת אלעזר' נכנס לחדרו של המקובל וביקש לשוחח עמו ביחידות. הקהל הרב שנתר בחוץ, ניסה להאזין מן החלונות והחרקים ושמע שביכים משיחה רבת

מתיחות על אודות ביאת הגואל,

ה'מנחת אלעזר' התחנן בפני המקובל לפעול את ביאת המשיח תיכף ומיד, הרב אלפנדרי השיב במילות הפסוק: "הנה זה עומד אחר כותלנו".

יותר מזה לא הצליחו לשמוע. כעבור מספר ימים מהביקור המסתורי נפטר הרב אלפנדרי והוא בן יותר ממאה שנים.

צפייתו הלוהטת לביאת גואל צדק

התבלטה בכל מקום אליו הגיע. כאשר פקד למשל את ציונו של רבי יוחנן הסנדלר אמר: "הלא עתה בעקבתא דמשיחא אנו עומדין וצריכינן סנדלר טוב ויפה לתקן העקביים..." כך הי' גם כשהגיע לקברו של האמורא רבי ירמיה, אמר תהילים בהתעוררות בהזכירו את המסופר בתלמוד ירושלמי על דבריו של רבי ירמיה קודם פטירתו: "הלבישוני בבגדים לבנים מנוהצים, הלבישוני בבגדי החשובים, שימו נעליים ברגלי ותנו את מקלי בידי, והניחוני על צידי, כדי שאהי' מוכן בבוא המשיח".

ביקורו של ה'מנחת אלעזר' עורר הדים רחבי הארץ והעיתונות דאז סיקרה אותו בהרחבה. כעבור פחות משבועיים שב למונקאטש בה זכה לקבלת פנים מלכותית, וכפי שתיאר זאת תלמידו משה גולדשטיין: "הגענו לחצר בית המלכות. . . וכל העם קוראים 'יחי אדוננו מורינו ורבנו', הוא ירענו וינשאנו כל ימי עולם, וינהלנו לקראת משיח צדקינו, במהרה בימינו אמן".

"לפני התקיעות עמד ודרש בפני הקהל מתוך בכי רב באומרו 'יהודים, תעזבו את כל הדברים הצדדיים. אני יודע שלכל אחד יש בעיות בבריאות ובפרנסה, אבל מה שכולנו צריכים כעת להתפלל בראש השנה - להביא את משיח"

הזה ממש יבוא משיח לישראל בתנאי ואופן שאתם תמותו בו ביום, האם תקבלו על עצמכם מסירות נפש עבור זה? ויענו כל העם: "כן!"

ונשפכו דמעות כמים בקדושת ה' ומשיחו, וצעקו כולם: "הושענא למען איתן וכו'". יהיו לרצון לפני אדון כל".

לאחר זמן מה נשלחה אליו שאלה בשם תלמיד חכם אחד, שתמה על מה שהדפיסו את דבריו שצריך להיות מסירות נפש על משיח, ושאל מהו המקור לכך, ועד שחשב שהסופר שכתב את דברי ה'מנחת אלעזר' הוסיף משל עצמו את הדברים על המסירות נפש על ביאת משיח. כתשובה על דברים אלו שלח ה'מנחת אלעזר' תשובה ארוכה ומנומקת מהו המקור והצורך למסור את הנפש על ביאת משיח, ולהלן קטעים מדבריו:

"... אאזמו"ר הגאון הק' מפה"ק בעל 'שם שלמה', שמעתי בימי נעורי מפה קדשו ונשמע לרבים מאנ"ש בתוך מתק דיבוריו הקדושים, כי הוא מקבל עליו למות ביסורים גדולים ונוראים (רח"ל) לחתוך גופו לחתיכות ורצועות קטנות רק בשביל שיבוא במהרה בימינו מיד משיח צדקנו. ותסמר שערות ראש השומע ויודעו ומכירו לאותו צדיק אמת, ובודאי מצוה לשמוע דברי חכמים כנ"ל, והוא מובן.

וסמוכים לדברי ה'יערות דבש': כי המסירות נפש בקריאת שמע הוא ב'שמע ישראל וגו' אחד' ושם מפורש בפירוש רש"י ז"ל: "ה' שהוא אלוקינו עתה ולא אלוקי האומות עובדי ע"ז הוא עתיד

להפיטן לומר שבחו של אברהם אבינו כמה שעקד את בנו הניתן לו לעת זקנתו לשחטו על גבי המזבח, וכמו שחושב שבחו של יצחק - בן הנעקד על עצים ואש? ואפשר זהו יותר קשה ליקח בידיו לשחוט את בנו יחידו, בן זקונים, מלזרוק את עצמו לאש בפעם אחת!

אמנם באמת מוכרח שאינו לרבותא למסור נפש חבירו, אפילו בנו, למיתה, כי אם העיקר הוא מסירת נפש עצמו בלתי לה' לבדו. ועל כן זהו הרבותא של אברהם אבינו עליו השלום ביותר, כאשר זרק את עצמו וגופו ממש בכל אבריו וגידי לשרפה עבור קדושת שמו יתברך. וזהו הרבותא של יצחק אבינו גם כן, שנעקד בעצמו בפשוט ידיו ורגליו על עצים ואש לשרפה ולשחיטה.

ובכן, צריכים אנו לדבק במדותיהם וללכת בעקבותיהם.

(וכאן הי' אומר מרן בקול עוז בכי והתעוררות):

אשאלה נא מלפניכם אהובי אחי היקרים! באם יבואו ויעמידו בפניכם מכות חיצו אש היותר גדול, ויאמרו לכם שתכפרו חסו'שלום באלוקי ישראל ואם לאו שם תהא קבורתכם לזרוק עליכם חיצו אש הנורא, האם מוכנים אתם להניח לזרוק החיצים להריגה בעבור קידוש שמו יתברך? ויענו כל העם ויאמרו בדמעות ובקול גדול: "כן!"

ושוב שאל רבינו: באם יאמרו לכם כי היום

”כי הוא מקבל עליו למות ביסורים גדולים ונוראים (רח”ל) לחתוך גופו להתיכות ורצועות קטנות רק בשביל שיבוא במהרה בימינו משיח צדקנו”

לבקש ולדרוש את משיח

גודל כיסופיו ותשוקתו לגאולה לא נראה רק לעיתים רחוקות, אלא גם מרבה ה' לדרוש בציבור על התביעה והבקשה על ביאת משיח צדקנו שצריכה להיות בכל עת ובכל הזדמנות, וכפי שדרש על הפסוק "ואתחנן אל ה'" על גודל הדרישה לגאולה בכל זמן ועת, וזה לשונו הטהור: "נדוע במדרש ובספרים כי משה רבינו התפלל תקט"ו תפילות כמנין ואתחנן, ואם ה' מתפלל עוד תפילה אחת ה' נענה להיכנס לארץ, אלא שהקב"ה אמר לו 'רב לך'. ומזה מוסר השכל נגד האוילים הטועים בזמננו שלא להרבות בתפילה על הגאולה השלימה באמרום כי מי יתן ומה יוסיף תפילותינו על התפילות בשמונה עשרה... ומזה ראי' כי אם ה' משה רבינו ע"ה ה' מתפלל עוד תפילה אחת ה' נענה, וכיון שלנו לא נאמר (חלילה) רב לך מלהתפלל עוד.. על כן בוודאי כעת מצווה רבה להתפלל ולשפוך נפשו... ונזכה לגאולה שלימה בקרוב בעגלה דידן".

ויתירה מזו מצינו שאמר, אודות ההכרח לצפות ולקוות לביאת משיח: "הרמב"ם כתב בפירוש בהלכות מלכים דמי שאינו מאמין בביאת המשיח או שאינו מחכה לביאתו ומחלק בפירוש (בתיבת או) דגם מי שהוא מאמין בביאתו רק שאינו מחכה לביאתו ואמר שיכול לבוא לאחר כך הרי זה כופר" (הגדה של פסח - שער יששכר).

ואכן, מסופר (כנ"ל בשם הרב וייס) שבעיירה מונקאטש הייתה הברכה המקובלת - כשהיו מברכים אחד את השני: 'שנזכה להתראות ביחד בביאת המשיח'.

ה"מונקאטשער" מקובל בכל החוגים לבעל מעלה, גדול בישראל לוחם נגד "ציונות" וכו', והוא כותב בפירוש שיש למסור נפש עבור ביאת משיח צדקנו, ומאריך לבאר שמס"נ זו היא כמו בנוגע לג' הענינים ד"הרג ואל יעבור!"

וכאמור - אם מתיימרים להלחם נגד "ציונות" - הרי הדרך לכך היא מס"נ להביא את משיח צדקנו.

הלואי היו מפרסמים מכתב זה - שכבר נדפס בספרו, וכל הרוצה יכול לקנות את הספר, ולראות בעצמו את תוכן המכתב" עד כאן לשונו הק'.

אם על בהמות מתריעין - ודאי על ישראל...

פעם אחת, ביום ב' דחג הסוכות נראה המונקאטשער יוצא להשתטח על ציוני אבות - לבקש את גאולת עם ישראל. ובאשר לפליאה הכי צד? הן יום טוב הוא זה? תירץ כך: הדין הוא שאפילו בעת צרה ומגפה על בהמות מתריעין לעורר רחמים ואפילו בשבת ומכל שכן עתה בימינו אלה אשר עת צרה הוא ליעקב צרת הגוף והנפש לאין שיעור...

ולהלן תיאור מפי עד ראייה של השתטחותו על ציון אביו בעל הדרכי תשובה: "בהתעוררות גדול ובכירב צעק ואמר: אבי אבי הקדוש... בנ"י דוויים סחופים ומדולדלים ברוחניות ובגשמיות והתורה היא בשפל המצב מאוד... ומדוע אתם מחשים שם בג"ע העליון עם כל הצדיקים... קומו ישני עפרא לעורר רחמים בעדינו לשלוח לנו משיח צדקנו ותאמרו נא מליצת זכות בעד כנסת ישראל... להתמנו לשנת גאולה וישועה במהרה דידן וכו' אמן".

"זאל לאזן שחטין כדי להביא את משיח!"

- ומכל שכן אם המסירות נפש הוא במחשבתו באמת על ביאת גואל צדק במהרה בימינו, שזהו תכלית המטרה הנרצה וכמובן.

עם דבריו אלו, יש לציין גם למה שסיפר אחד מתלמידיו שהוא זוכר כיצד באחד הפעמים שדיבר על מסירות הנפש שנדרשת להבאת המשיח, התבטא באידיש: "זאל לאזן שחטין [=למסור את עצמו לשחיטה] כדי להביא את משיח!"

שנים לאחר מכן, בשבת פרשת מקץ תשמ"ד, דיבר כ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש מלך המשיח אודות הצורך לתבוע ולבקש את הגאולה השלימה ובתוך דבריו אמר:

"... ולא לו הטוענים אודות מה שמדברים בלהט ובריבוי עצום כל כך אודות ביאת משיח צדקנו - הנה ישנו מכתב של ה"מונקאטשער" שנדפס לאחרונה עוד הפעם שבו כותב בפירוש ובאופן חד-משמעי שאינו משתמע לתרי אפי [ובלשונו של כ"ק מו"ח אדמו"ר: "מיט אמסטערדעם'ער אותיות"], שצריכים מסירות נפש בשביל שיבוא משיח צדקנו, ע"ד ובדוגמת המס"נ על ג' הענינים שעליהם נאמר "הרג ואל יעבור", וזוהי המלחמה האמיתית נגד "ציונות"!

להיות ה' אחד שנאמר כי אז אהפוך אל עמים וגו' ה' אחד ושמו אחד", עד כאן לשונו הקדושה.

וממילא, מי שאינו בבחינת מסירות נפש כזה על אח"ד שזהו יהי' נתגלה רק לעתיד בביאת גואל צדק במהרה בימינו כנזכר מלשון הקדוש רש"י ז"ל, אם כן אין לו מסירות נפש על אחדותו יתברך שמו. וגם, אח"ד בגימטריא י"ג עיקרים, שאחד מהם הוא "אחכה לו בכל יום שיבוא", ועל זה צריכין מסירות נפש. וכתבתי מזה עוד בכמה דוכתי בעזרת ה' יתברך, ואין כאן מקום להאריך.

ובאמת, מדינא במסירות נפש אין מחוייבים רק על שלשה דברים, עבודה זרה גילוי עריות ושפיכות דמים... אולם לא קשיא מיד, דבאמת החסיד שרוצה למסור נפשו גם על דבר שאינו צריך, לזכות הוא לו, כמו אברהם אהבו...

ומעתה, אם על ידי מסירת נפש הכללי מרצוננו אז מתכפרים עוונותינו שהם אריכות הגלות ועיכוב ביאת גואל צדק במהרה בימינו (עיין שם מקודם בסמוך חזה בשער הכוונות) - וכמו שכתב הרמב"ם (בהלכות תשובה) שאין ישראל נגאלים אלא על ידי התשובה מעוונותיהם וכנודע

הרב שלום משאש

הרב הראשי וראש אבות
בתי הדין בירושלים עיה"ק

"האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א - רוח אפינו משיח ה' - ונגילה
ונשמחה בישועתו"

"לידי הגאון הגדול והקדוש האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א
. . צדיק אחד בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. רוח אפינו
משיח ה' . . זכה וזיכה את הרבים . . ידיד ה' וידיד כל ישראל
האדמו"ר מליובאוויטש. הגאון הגדול והקדוש. ר' מנחם מנדל
שניאורסאהן שליט"א. אשר מצודתו פרוסה בכל קצוי ארץ וים הרחוקים. ע"י שלוחיו הנאמנים. נפלאה
אהבתנו אליו . . ונשמע ונתבשר בשורות טובות. ונגילה ונשמחה בישועתו. אמן."

(מתוך מכתבו לכ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש מלך המשיח - בחודש סיון תשנ"ב)

הרב פנחס הירשפרונג

אב"ד ורב ראשי דמונטריאול

ואדמו"ר משיח ד' מלכנו בראשנו

"הנני בזה לבוא בכתובים כי עיינתי בקונטרס קבלת פני משיח
צדקנו . . יעזור ה' יתברך שהדברים היוצאים מן הלב שיכנסו
אל הלב ונזכה עלות לציון ברינה ואדמו"ר משיח ד' מלכנו
בראשנו אמן."

(מתוך הסכמתו לקונטרס 'קבלת פני משיח צדקנו' - יום ג' פרשת
תזריע תשנ"ב)

הרב משה יעקב וויס

רב ואב"ד נוה-אחיעזר בעי"ת ב"ב

האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א - אין ראוי ומתאים יותר ממנו
להיות מלך המשיח

"צדיק דורנו הו"ק רבנו הקדוש האדמו"ר מליובאוויטש
שליט"א . . ויהי רצון אשר זה ינחמנו במהרה, בהתגלות המלך
המשיח, אשר בקרוב ממש יוליכנו קוממיות לארצנו ויבנה בית
מקדשנו ותפארתנו. וברור שאין בדורנו, דור אחרון לגלות
והראשון לגאולה, מי שראוי ומתאים יותר משום בחינה, להיות מלך המשיח . . ובמהרה בימינו ממש יוליכנו
קוממיות לארצנו, אורך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי, ישועתו של הקב"ה וישועת ישראל השלימה, אמן."

(מתוך הסכמתו לספר 'יחי המלך המשיח' - כ"ז אלול תשנ"ב)

מראה באצבענו ואומר זה

עדיין ושכבי אור מפי גדולי
הדורות על כ"ק אדמו"ר שליט"א
מליובאוויטש כמשיח צדקנו

כהמן ואחשוורוש בדורם, עמד הצורך סטאלין ימ"ש וזכרו - בעלילת דם שיקרית, להשמיד להרוג ולאבד את מיליוני היהודים אשר שכנו אז במדינות ברית המועצות, רח"ל היל"ת • **כמרדכי בדורו וכמשה בדורו, עמד כ"ק האדמו"ר שליט"א מליובאוויטש מלך המשיח, מברוקלין אשר בניו יורק, נחלץ לעזרתם, עשה 'סדרים' בפטרבורג, והצילם בדרך פלאית ביותר** • מאורעות שנת ה'תשי"ג יזכרו לעד כ'פורים מוסקבה' • **מוגש לרגל חג הפורים**

עושה כעת 'סדרים' בפטרבורג

בסעודת ליל ראש השנה תד"ש, סיפר כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש: "הוד כ"ק אדמו"ר הרה"ק ה"צמח צדק" היה מדבר בסעודת ראש השנה. הוא היה מדבר אז בעניני שרי המלוכה. כ"ק דודי-זקני הרה"ק מהרי"ל [בנו של כ"ק אדמו"ר ה"צמח צדק] אמר על כך: "ער פראוועט יעצט בעל-הבית ישקייט אין פעטערבורג" [הוא עושה כעת בעל-בתיות (סדרים) בפטרבורג]."

גם כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש שליט"א מלך המשיח, כאדמו"ר הצמח צדק בשעתו, עשה "בעל-בתיות" בפטרבורג, ובמדינות אחרות. אלא שאצל הרבי היום המסוגל לכך היה בפורים. אז - כש"נכנס יין יצא סוד", ו"כטוב לב המלך ביין" - שינה הרבי את הסדרים ברחבי העולם, המליך מלכים והשפילם, ופעל נגד ה"המנים" הרבים שהצרו לבני ישראל.

פורים תשי"ג

שנת תשי"ג היתה אחת השנים הקשות שידעו מליוני היהודים ברוסיה הסובייטית. וזאת בשל "הטיהורים הגדולים" - כינוי לדרך שבה בחר סטלין לבסס את שלטונו בברית המועצות, ובמרכזם חיסול בכוח של כל התנגדות אפשרית לשלטון, אמיתית ובין אם מדומה.

על האווירה הקשה אז, מספר הרב הלל שי' זלצמן, תושב סמרקנד בימים ההם:

"בניגוד לטיהורים הגדולים בשנים שלפני מלחמת העולם השנייה, שהיו מכוונים לכלל האוכלוסייה - גל המעצרים בין השנים תש"ח-תשי"ג היה מכוון כנגד יהודים דווקא, דתיים ושאנים דתיים.

גם בסמרקנד נעצרו יהודים רבים, שאשמתם היחידה הייתה שהם קשורים לחסידי חב"ד. זה היה מספיק כדי להיות מוכתר בתואר "אנטי מהפכן".

סיפור מוזעזע היה כאשר הגיעו לאסור את ר' זבולון לביוב ז"ל, (סבו של הנדבן המפורסם ר' לוי לבייב) אחד מבני הבית הבחין בשוטרים המתקרבים, ור' זבולון מיהר להסתתר במקום מחבוא שהכין מבעוד

מועד: אחד הקירות בביתו היה קיר כפול, והי' ניתן להסתתר שם עד יעבור זעם. אך כפי הנראה, מי שהלשין עליו סיפק לק.ג.ב. גם על מקום המסתור, שכן לאחר שהשוטרים לא מצאו אותו בביתו, הם החלו לנעוץ את כידוניהם בקירות הבית. בשלב מסוים הם התקרבו למקום המחבוא שלו, ופגעו בראשו. רק בנס הוא לא נהרג ממכות הכידון. הוא החל לצעוק מאב וכך התגלה מקום מחבואו.

אני זוכר איך שהובילו אותו למעצר. באותו זמן התגוררנו כולנו ברובע היהודי שבעיר העתיקה. זה היה כמו גטו סגור, וכולם ידעו על כולם. כאשר הגיעו לעצור מישהו, הגיעו כוחות גדולים והחלו בחיפושים, וכל הפרוצידורה ארכה כשעתיים. במשך הזמן הזה, התפשטה ה'בשורה' בכל רחבי הרובע היהודי, ומאות יהודים, אנשים נשים וטף, הגיעו למקום. כאשר היו מוציאים את העציר מביתו, היו כולם גועים בכייה, שכן ידעו מה יהיה הסוף...

אפילו במושגים של אותן שנים, כאשר המעצרים היו דבר יום ביומו, המעצר שלו היה מחזה איום ונורא. כשדם רב נוטף מרקותיו, גררו אותו שני שוטרי הק.ג.ב. והעלו אותו אל המשאית השחורה. משני צידי עמדו שוטרים מזויינים עם רובים בידיהם.

הפחד והאימה מהבלתי-נודע היו כל כך חזקים, שכאשר נפטר ר' משה יעחובוב, יהודי בוכרי חסיד חב"ד מידידיו של הרה"ח ר' מענדל פוטרפס - אמרה אמי ע"ה: ר' משה הוא אדם מאושר. הוא נפטר במיטתו, נקבר בקבורת ישראל, ילדיו ליוו אותו למנוחות ויוכלו לבקר את קברו. ואילו עשרות היהודים שנעצרו בגל המעצרים - הרי אף אחד לא יודע מה יעלה בגורלם, סביר להניח שהם יומתו בריייה או בעבודת פרך בסיביר, ואף אחד לא יידע היכן נקברו."

עלילת הרופאים

בכ"ו טבת תשי"ג, פרסמה סוכנות הידיעות הרשמית של ממשלת ברית-המועצות בעיתון הקומוניסטי

"בספרו זאת, תיאר הרבי איך עשה בדיק אותו חסיד - הוא עצם את עינו, הרים את שתי ידיו יחד כלפי מעלה והכריז שלוש פעמים - הו-רע הו-רע, הו-רע". תיעוד נדיר מהתוועדות פורים תשי"ג

(כ"ה באדר) תתבצע הוצאתם להורג. מיד לאחר מכן יוחל בביצוע תכנית הגירוש. שבועיים-שלושה לפני מועד הגירוש המתוכנן, כבר הוכנו בתחנות הרכבת של כל אחת מהערים הגדולות בברית-המועצות עשרות רכבות שהמתינו לקליטת היהודים ולהובלתם לסיביר. במקומות סגורים וסודיים בסיביר הקפואה הוקמו בזריזות מחנות ריכוז עם ארבעים אלף צריפים שנועדו לאכלס מאות אלפי יהודים. החשבון היה פשוט: שלישי יהרגו מהרוצחים הרוסים על ידי פוגרומים, שלישי ימותו בדרך הארוכה לסיביר, והשלישי האחרון יגיעו לצריפים שהוכנו להם-לנו במקום מרוחק בעומק סיביר.

ככל שהתקדם מועד "משפט הרופאים", סבלנו יותר ויותר מעלבונות וגידופים, מביזיונות וחרפות. הושפלנו ונדרפנו בכל מקום. ברחוב, במקום העבודה וגם בקרב השכנים. השנאה הגיעה לממדים כאלו שיהודים נמנעו מלצאת לרחוב. כאשר היו מכים יהודים ברחוב, וכוחות משטרה היו נקלעים לאזור, הם היו אומרים למכים: אל תגעו בהם עכשיו, כי עוד זמן קצר נוכל להכות את כולם באופן פומבי, בתמיכה ממשלתית מלאה....

בביתו. בכל פעם שספרונו כזה היה מגיע למרכז המפלגה הקומוניסטית בסמרקנד, היה ר' יעקב מעדכן אותנו, והיינו מגיעים לביתו כדי לקרוא את הספרון. כך למעשה היינו מעודכנים בהתרחשויות האמיתיות, הרבה לפני "הנאום הסודי" של חרושצ'וב בפני מושב סגור של הוועידה ה-20 של המפלגה הקומוניסטית הסובייטית. היה זה נאום ארוך בן ארבע שעות, בו חרושצ'וב הוקיע את פולחן האישיות שהנהיג סטלין, ואת פשעיו, עריצותו ורצח ההמונים בכל תקופת שלטונו.

מספרונים אלו נודע לנו כי עלילת הרופאים היא הנדבך הסופי במהלך מתוכנן ומחושב היטב, שנהגה במוחו הקודח של הרודן סטלין ימ"ש. התכנית של סטלין הייתה מסודרת ומחושבת עד אחרון הפרטים: הרופאים יורשעו, התמרמרות המון-העם תגיע לשיאה, וברגע האחרון יחלץ "אב העמים" סטלין, כביכול, להגנת היהודים. ה"הגנה" תתבצע על ידי הגליה המונית של היהודים לסיביר.

סטלין גם קבע את לוח-הזמנים ליישום הגירוש: בחמישה במארס (י"ח באדר) יתקיים משפטם של הרופאים, ושבע לאחר מכן, בשנים עשר במארס

יהודיים מובהקים. בתחילה לא הזכירו בעיתונות במפורש את המילה "יהודים"; הם הסתירו במסווה של נוסחאות כגון "קומוניסטים חסרי מולדת, לאומנים, בורגנים, סוכנים ציונים", וכדומה. אולם תוך זמן קצר הסירו את הכפפות, והחלו לכתוב במפורש: מדובר ביהודים. יהודים רקציונרים ששירתו למען מטרות ציוניסטיות וקפיטליסטיות ועוד ועוד.

העם הרוסי הושפע מהתעמולה המסיבית והאמין לגרסה הרשמית. חולים לא-יהודים החלו לחשוש מלהיבדק אצל רופא יהודי. בד בבד, המוני יהודים איבדו את משרותיהם. הפיטורים התרחשו במיוחד במכוני המדע, באוניברסיטאות, וכמובן במרכזים רפואיים.

מוסיף ומספר הרב הלל זלצמן:

"ההסתה הלכה וגברה מיום ליום, ועל כולנו נפל פחד נורא. ציפינו למשפט-הראווה בחרדה גוברת והולכת. היה חשש רציני מאוד כי אם וכאשר יורשעו הרופאים העצורים ח"ו - ובכך לא היה כל ספק - יעמדו יהודי רוסיה לפני סכנה מוחשית של פוגרומים רחמנא ליצלן, יותר גרועים מאשר בימי הצאר, כאשר הפוגרומים היו תופעה שבשגרה.

אחרי עלייתו של ניקיטה חרושצ'וב לשלטון, היה נהוג שכל האסיפות החשאיות של המפלגה הקומוניסטית המרכזית במוסקבה נרשמות בספרון קטן, והספרון נשלח לכל מרכזי הקומוניסטים ברחבי רוסיה. בכל עיר התקבל ספרון אחד, והיו קוראים בו באסיפות חשאיות, בנוכחות קומוניסטית מוצהרים בלבד.

מכיוון שבן-דודי ר' יעקב פיל ע"ה, הציג עצמו כקומוניסט מושבע, נתנו בו אימון מלא, ואף הרשו לו לקחת את הספרון ללילה אחד, לקריאה

הרשמי 'פראבדה' את ההודעה הבאה:

"לפני זמן מה גילו מוסדות המדינה קבוצה טרוריסטית של רופאים, ששמה לה למטרה לקצר את חייהם של מנהיגים סובייטיים שונים באמצעות ריפוי מזיק.

רוב הרופאים המרצחים היו קשורים בארגון היהודי הבין-לאומי הבורגני-הלאומי 'ג'וינט', ומקצתם בשירות האינטליג'נס הבריטי. הם קיצרו את חייהם של א' ז'דנוב וא.ס. קורצ'וב. כמו כן ביקשו להתנקש בחייהם של מפקדי הצבא.

החקירה תסתים בעתיד הקרוב". בהמשך ההודעה פורטו שמותיהם של תשעה עצורים, כולם מגדולי הרופאים ברוסיה בימים ההם - שישה מהם יהודים.

זו בעצם היתה תחילתה של עלילת-דם, שלימים התפרסמה כ"משפט הרופאים". ההודעה פורסמה בהבלטה בכל העיתונים ושודרה ברדיו. כל הפרסומים היו מלווים ב'פרשנות' שהייתה למעשה הסתה ארסית כנגד היהודים בברית-המועצות ונגד היהדות העולמית. הפרשנים וכותבי המאמרים קראו לציבור להיזהר מפני "אויבי העם" וביקשו מכל האזרחים להגביר את הערנות מפני "מחבלים בדמות רופאים". במוסדות ציבוריים מכל הסוגים - בבתי-ספר, במוסדות להשכלה גבוהה, במפעלים ובמחנות הצבא, ובראש ובראשונה בכל המוסדות הרפואיים - התקיימו 'אסיפות הסברה'. הדוברים, אנשי המפלגה והמשטרה החשאית גינו את 'הרופאים המרצחים' וקראו לציבור לשמור על עצמו מפני מחבלים נוספים שמתחזים כרופאים...

ההסתה האנטישמית הפרועה גברה והתחזקה. יום אחרי יום הופיעו בעיתונות המרכזית מאמרים על גניבות, שחיתויות ורמאויות. הצד השווה בידיעות אלו, שהחשודים בביצוע העבירות היו בעלי שמות

מהלכים שמימיים. חסידים בהתוועדות

החושך. וכי למרות העובדה שבני ישראל נמצאים בשלטון אומות העולם, יש בכוחם שלא להתפעל מהעולם וההסתר ולעמוד בתוקף, ודבר זה פועל חלישות בקליפה.

איש גם לא הבין מדוע לפתע, בעיצומו של יום חורף לא בהיר - כ"א בטבת תשי"ג - הוציא הרבי לאור מאמר דא"ח חדש, אף על פי שאותו יום לא חג היה ולא יומא דפגרא. מאמר זה עוסק במעלת מסירות-הנפש של בני ישראל בתקופה בה קשה לקיים תורה ומצוות, ואם זה מה שעלה בגורלנו בזמן הגלות, בוודאי יש לנו כוחות להתגבר על זה.

יומיים לאחר מכן, בהתוועדות שבת שמות, כ"ג בטבת, הזכיר הרבי במפורש את משטרו של סטאלין ברוסיה והפליא מאוד את מעלתם של היהודים שנדרשים להתחבא ולהסתתר כדי לקיים מצוות הנחת תפילין, שומרים שבת חרף סכנת איבוד הפרנסה, נוסעים למרחקים כדי לטבול במקווה, ולומדים תורה במרתפים, וכל זה למרות הדוחק במחשבות על הפרנסה, הרעב לחם וגם הדוחק בנעליים...

"לי ברור שהרבי הורג עכשיו את סטלין!"

יום שלישי, י"ד באדר. חג הפורים תשי"ג. ניו-יורק. קהל גדול נאסף במוצאי פורים להתוועד במחיצת הרבי. עשרות מהנוכחים בהתוועדות היו יהודים מרוסיה שרק לפני שנים מספר יצאו מאחורי מסך הברזל. חלקם 'שבו' בעצמם תקופות ארוכות והרגישו את נחת זרועו של סטאלין על בשרם ממש. הם וחבריהם בוודאי לא יכלו שלא לחשוב על אחיהם הנתונים היום ובשביה ובסכנה נוראה מאחורי מסך הברזל.

ההתוועדות, כדרכו בקודש של הרבי, נמשכה שעות ארוכות. במהלך ההתוועדות אמר הרבי אחת-עשרה שיחות קודש. כדרכו בקודש, בתחילת ההתוועדות אמר מאמר חסידות עמוק מאוד המבוסס על הפסוק במגילת אסתר "ויהי אומן את הדסה". לאחר מכן המשיך באמירת שיחות בענייני דיומא, כשבין

לבין שרו ניגונים ואמרו 'לחיים' כנהוג.

שעות הלילה התקדמו במהירות. בשעה של לפנות בוקר, חוורו לפתע פני קודשו של הרבי ונעשו להבים מתוך דבקות מיוחדת. החסידים כבר זיהו כי מדובר באותה דבקות שלפני אמירת מאמר חסידות, דברי אלוקים חיים. כולם היו בהפתעה, שכן אף לא פעם נאמרו שני מאמרים בהתוועדות אחת.

אחרי דקות אחדות, בעוד הכול ממתנינים למאמר ועל פניו הק' ניכרות היטב הרצינות והדבקות המיוחדת - פתח הרבי והפתיע בסיפור:

"בתקופת המהפכה ברוסיה לאחר מפלתו של הצאר, הורה כ"ק אדמו"ר הרש"ב נ"ע לחסידים שישתתפו בבחירות שנערכו במדינה. לאור זאת, הגיע למקום שבו התקיימו הבחירות גם אחד החסידים שהיה מופשט לגמרי מהויות העולם, ולא ידע כלל מה מתרחש במדינה. הוא הגיע בפשטות גמורה רק כדי לקיים את ההוראה של הרבי. מובן שהוא עשה זאת לאחר טבילה במקווה וחגירת אבנט, כראוי לקיום ההוראה של הרבי. לאחר שעשה מה שצריך לעשות בשביל הבחירות, כפי שהורו לו חבריו - ראה אנשים

אין מתפעלים כלל מפני הנהגת המלכות

"והנה, הענין ד'פועל ישועות בקרב הארץ', באופן ד'לכתחילה אריבער'. . מתבטא גם בנוגע לאופן ההנהגה בכללות העולם כולו, כידוע הסיפורים אודות אופן הנהגת כ"ק אדמו"ר מהר"ש ביחס למלכות המדינה.

זאת אומרת: גם כאשר מדובר אודות מלכות אדירה, ומלוכה שחייבים בכבודה מצד "ודרשו את שלום העיר גו" - הרי זה רק כאשר אין הדבר סותר לענייני יהדות, תורה ומצוותיה; אבל כאשר מדובר אודות עניינים השייכים לקיום התורה ומצוותיה, אפילו באופן ד'הכשר מצוה" בלבד . . אין מתפעלים כלל מפני הנהגת המלכות, ואדרבה: עושים "סדרים בכל המלכויות שבעולם - לטובתם של בני ישראל".

(משיחת קודש כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א - ר"ה תשמ"ג)

חורף שבשנת תשי"ג, הרבי חש בסכנה המאיימת על חלק גדול מהעם היהודי. כך היה בהתוועדות שנערכה בשבת פרשת וירא, כ' במרחשוון תשי"ג, כאשר הרבי החל לנגן ניגון חדש שעד אז לא הושר מעולם בהתוועדויותיו. באמצע קטע הניגונים שבין השיחות, הרבי שאל לפתע:

"אולי יש כאן מישהו שיודע לנגן את הניגון 'אני מאמין'?"

אחד הנוכחים בהתוועדות החל לנגן את הניגון המפורסם ששרו יהודים בהיותם בגטו - ואחריו המשיך כל הקהל. מיד בהתחלת הניגון, נשתנו פניו הקדושות של הרבי והפכו לרציניות מאוד.

הרבי סימן בתנועות ידיו הק' שינגנו את הניגון בחזקה, וגם הוא עצמו הצטרף בקולו הק' יחד עם כל המסובים. מי שהכיר וחש בנפשו את אוירת הימים ההם בקרב יהודי ברית-המועצות, כנראה לא התפלא לשמוע את הניגון...

בהתוועדויות שהתקיימו באותם ימים, הרבה הרבי לדבר על חושך הגלות והולך וגובר, ועל מעלתם העצמית של בני ישראל שבכוחה יתגברו על

בשלהי שבט הונחה פצצה רבת עוצמה של כ-15 ק"ג בגן הציירות של ברית המועצות, בשדרות רוטשילד 46 בתל אביב. לבניין נגרם נזק רב. ברית המועצות הגיבה בזעם וניתקה את קשריה הדיפלומטיים עם ישראל. העיתונות הרוסית פירסמה את הידיעה בהבלטה, והוסיפה שמן למדורת השנאה היוקדת של העם הרוסי.

"עלילת הרופאים" צברה תאוצה. התעמולה הארסית גברה מיום ליום. התחושה הייתה שכלל ישראל ברוסיה - בשלטונו העריץ של סטלין - עומד לפני סכנה מוחשית נוראה. שום מוצא לא נראה באופק וכולנו שפכנו שיח ודמעה לפני היושב במרומים".

"ומרדכי ידע את כל אשר נעשה"

"ומרדכי ידע את כל אשר נעשה". נשיא הדור ומנהיגו, הרבי, ידע את אשר מתרקם בחשאיית בלשכתו של העריץ, וכמרדכי הצדיק בשעתו, פעל לקדם את פני הרעה בכלים השמימיים שבידו.

מבט לאחור, אפשר להיווכח כי באותם ימי

קיום מצוות תחת מסירות נפש. דגל הקומוניזם

שנה, כאשר אותו מאמר דא"ח מופלא הודפס והוגה מחדש על ידי הרבי. הרבי גם הגיה את הפתח דבר לקונטרס ובכך אישר את הכתוב בו:

"לקראת ימי הפורים הבאים עלינו לטובה, הננו מוציאים לאור את המאמר דיבור המתחיל 'על כן קראו לימים האלה פורים', שאמר כ"ק אדמו"ר שליט"א בהתוועדות פורים תשי"ג, המאמר השני שנאמר בהתוועדות דפורים בשנה ההיא, שאמירתו הייתה קשורה, כנראה, עם המאורעות שאירעו בתקופה ההיא עד למפלתו של המושל דמדינה ההיא שהיה צורר ישראל, כפי שהבינו בשעתו מהסיפור שסיפר כ"ק אדמו"ר שליט"א - כהקדמה ובסמיכות לאמירת מאמר זה - ע"ד הוראת כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע בתקופת המהפיכה לאחר מפלתו של הקיסר".

העיתוי המופלא למותו של סטאלין - בחג הפורים, יום מפלת צורר היהודים הראשון - הדגיש עוד יותר את העובדה שכמו בימים ההם, כך בזמן הזה נס גדול נעשה ליהודים בברית-המועצות וגרורותיה.

בחברי ממשלתו והם הקדימו רפואה למכה וחיסלו את מי שרצה לחסלם.

בעיתון האנגלי "לונדון כרוניקל" סופר מפי אדם שהיה קרוב מאוד לסטאלין ומיד לאחר מותו של סטאלין ערק לאנגליה, כי הוא קרא באותו לילה לווארושילוב, ששימש כ"נשיא ברית המועצות" ומסר לידו פתק שבו הגזירה שכל יהודי ברית-המועצות יישלחו לבירוביג'אן, ושם יהרגו את כולם!... ווארושילוב קיבל את הפתק מידי סטאלין, קרא את הכתוב בו ואז זרק בעצבנות את הפתק לעבר פניו של סטאלין. לחוצפה כזו לא הסכין סטאלין מעודו, ומרוב כעס ותדהמה לקה במקום בהתקף לב ואחר כך מת!

היו שגרסו כי סטאלין לא מת מהתקף לב אלא מזריקת-רעל שהוזקה לו בהוראת ראש הק.ג.ב. בירייה, בעקבות החשש של בכירי המימשל הרוסי שגירוש היהודים יגרום למלחמת עולם שלישית והם חששו מניצחון של ארה"ב שימוטט את רוסיה לחלוטין.

שלא כהמן בשעתו - הרי שמוסקבה לא צהלה ושמחה. אולם יהודי רוסיה נשמו לרווחה. הם לא יכלו לתאר לעצמם סיום מוצלח ומופלא יותר לעלילת הרופאים...

בן-לילה התהפכו היוצרות: ההנהגה החדשה של ברית המועצות הוקיעה את כל מעשי הזוועה של סטאלין ובהם 'משפט הרופאים'. כעבור זמן קצר הנחתה הממשלה החדשה את העיתון 'פראוודה' לפרסם כי כל הסיפור על פרשת הריגול לא היה אלא עלילה שביים סטאלין עצמו. העצורים שוחררו והסיפור נגמר.

בעקבות מותו של השליט העריץ, השתנה המצב ברוסיה בצורה משמעותית מאוד, אסירים 'פוליטיים' רבים שוחררו, ובהם חסידים רבים שהוגלו למחנות סיביר הרחוקים. כך תמה תקופה נוראה בחיי יהודי רוסיה.

הרבי, כדרכו בקודש, מעולם לא הסביר את פשר אותם מאורעות שמיימים שחולל בהתוועדות פורים תשי"ג. מעין "אישור" לכך ניתן רק כעבור ארבעים

החסיד הרה"ח ר' יצחק גולדין ז"ל, חסיד קשיש יוצא רוסיה, פנה באותן דקות אל הרה"ח ר' מנחם מענדל שם טוב שעמד לידו ואמר לו:

"לי ברור שהרבי הורג עכשיו את סטאלין!"...

כעבור דקות ארוכות הרים הרבי את ראשו, והחל באמירת המאמר השני באותה התוועדות, על הפסוק "על כן קראו לימים האלה פורים על שם הפור".

עם סיום ההתוועדות, דיברו החסידים ביניהם, שבועדי הדבר קשור באירוע חשוב ברוסיה - אך יותר מכך איש לא ידע.

סופו של "המן"

"י"ז אדר תשי"ג. מוסקבה. קריין הרדיו פותח את מהדורת החדשות בקול עצוב ומספר כי סטאלין חלה ואיבד את הכרתו. הודעה כזו על מחלתו של סטאלין הייתה דבר בלתי רגיל. וציבור התושבים כבר חש כי סטאלין מת, וגרסת הרדיו נועדה להכין את אזרחי המדינה לקראת המאורע כדי למנוע זעזוע במדינה. אולם הידיעה טרם אומתה לחלוטין.

חלף יום נוסף, ורק אז יצאה הודעה רשמית מסודרת כי הצורר סטאלין, ימח שמו מת מיתה חטופה. ברדיו הממלכתי של ברית-המועצות הודיעו בדרמטיות: "לפני יומיים [התאריך היהודי: מוצאי פורים בזמן ההתוועדות אצל הרבי] חלה סטאלין בצורה חמורה ואיבד את הכרתו ולמחרת בבוקר הוא מת.

מה גרם למותו הפתאומי של סטאלין? כמו כל דבר בימים ההם, הכול היה לוטה בערפל, וכך עד היום הזה. היו שסיפרו כי לקה בשבץ ורק לאחר שלושה ימים של גסיסה - מת. יש מספרים כי הוא מת בתוך התקפת טירוף, אחת מאלו שהיו תוקפות אותו בשנותיו האחרונות, ויש אומרים כי רצה לירות

עומדים ומכריזים "הו-רה", ועמד גם הוא והכריז "הו-רע, הו-רע, הו-רע"...

בספרו זאת, תיאר הרבי איך עשה בדיוק אותו חסיד - הוא עצם את עיניו, הרים את שתי ידיו יחד כלפי מעלה והכריז שלוש פעמים "הו-רה הו-רה, הו-רה". כשציבור החסידים שנכח בהתוועדות ראה את הרבי עוצם את עיניו הקדושות, מניף את שתי ידיו הקדושות יחד כלפי מעלה ומכריז כך שלוש פעמים "הו-רה, הו-רה, הו-רה" - לא הבינו החסידים מה קורה כאן...

אחרי שסיים הרבי לספר את הסיפור, פנה לימינו וסיפר שוב את כל הסיפור, כשהוא עוצם את עיניו הקדושות, מניף את שתי ידיו ביחד כלפי מעלה ומכריז שלוש פעמים "הו-רה, הו-רה, הו-רה"...

אחר כך הסתובב הרבי לצד שמאלו, ושוב סיפר את כל הסיפור, ושוב הראה בדיוק איך עשה החסיד. ושוב הסתובב הרבי לאחוריו, לעבר זקני החסידים שישבו שם, ושוב סיפר את הסיפור, ושוב הראה בדיוק איך עשה החסיד...

אלה היו המילים המפתיעות והמדמהיות שהרבי השמיע, מתוך דבקות, כשפניו הק' יוקדות באש-קודש.

ציבור הנוכחים בהתוועדות היה נסער ונגרש, וכמובן - מופתע. אבל חסידים - שפיקחים הם - מיד הבינו שיש דברים בגו, והדברים שמיימים, נעלמים ונסתרים. ואז, מתוך התערורות גדולה, קמו כולם על רגליהם והכריזו יחד בהתרגשות שלוש פעמים: "הו-רע, הו-רע, הו-רע"...

בין כה וכה השעין הרבי את ראשו הקדוש על גבי שתי ידיו על השולחן במשך דקות ארוכות, והמחזה הפליא עין כל רואה...

מקרה סבוך אליו נקלעה משפחה צעירה בעיירה היהודית של אירופה לפני כמאה וחמישים שנה, מחייב רב לפסוק הלכה על פי הזוהר. אירוע שונה לגמרי שקורה בבבל בתקופת הגמרא, מצריך את החיד"א לקבוע גדרים בתחיית המתים • **וגם סכסוך משפחתי רגיש בארץ ישראל, מוצא את פתרונו רק בביאת המשיח. מסע אל פסיקות הרות גורל המתקבלות על פי אירועי הגאולה העתידה**

בחודש אלול של שנת תרי"ט, נח על שולחנו של אב"ד דובענא - הגאון ר' שניאור דובער אנושיסקי - מכתב מצמרר. הכותב, יהודי המתגורר במרחקים, פונה דווקא אל הפוסק הנ"ל בשל בקיאותו הנודעת - במקביל לתורת הפסיקה ההלכתית - גם בפנימיות התורה ובתורת הקבלה.

אחרי אסון שקרה במשפחתו, מצא את עצמו בשאלה קשה. הוא מגולל את הסיפור מתחילתו. "ב"ה, זכיתי לפני מספר שנים לחתן את ביתי הצנועה והכשרה. מצאתי עבורה חתן נפלא, ויחד הם הקימו בית כשר. במהרה גיליתי שחתני, בעלה של ביתי, הוא אכן אדם מיוחד. איש מצוין במידות תרומיות, אשר רוח המקום והבריות נוחה הימנו. ביתו פתוח לרווחה לכל האורחים, והוא מאכילם ומשקם בחינם. סובל כל אחד ואחד לפי דעתו, וירא שמים אמיתי. למדן בגפ"ת וקובע עיתים לתורה. אך כאשר הכל היה נראה מושלם, באופן פתאומי חלה חתני, ובתוך זמן קצר שבק חיים לכל חי".

המקרה העצוב יכול היה להסתיים כאן, אלא שכאן הגיע מקומה של השאלה. בתו של השואל, בסיומם של ימי האבל הקשים, בהם נפרדה מהחיים הנפלאים והנחת הרב שזכתה לראות יחד עם בעלה המנוח, הבינה כי כדי להמשיך את החיים, להתרומם מתוך הכאב ולרפא את הכאב, אין לה מנוס מלהתחתן בשנית לבעל שני. לא היה לה ספק בחשיבות הדבר עבורה באופן אישי ועבור חינוך ילדיה הרכים.

אך דבר אחד לא נתן לה מנוח. בזכרונה הטרי נצרב השנים הטובות בהן בנתה את הבית היהודי, בית של תורה וחסד, יחד עם בעלה הלמדן וירא-השמייים. היא התקשתה להפרד מהתקופה הנפלאה מהר כל-כך. ומתוך אמונה איתנה בהשם יתברך, ובאחד מי"ג עיקרי אמונה אותם שיננה מידי בוקר, היא חששה להינשא בשנית.

הסיבה: מתוך ציפיה ואמונה מוחלטת בביאת המשיח הקרובה, היא היתה בטוחה כי בקרוב ממש, בתחיית המתים, היא תחזור לחיות שוב עם בעלה הראשון. החשש מכך שכאשר יקום לתחיה היא

תהיה נשואה לאדם אחר, לא נתן לה לקיים בפועל את מה שהבינה היטב - כי עליה להתחתן בשנית.

התשובה התבררה בדורות האחרונים

השאלה המיוחדת, עם מי תהיה נשואה לעתיד-לבוא אשה שמת בעלה ונישאה שנית, נשאלה אצל אב"ד דובענא - ומופיעה בספר השו"ת שלו, שו"ת מצב הישר (וילנא תרמ"א) ח"א סי' ז'. שאלה דומה נשאלה גם בשו"ת פסקי תשובה סי' קכד.

גם בשו"תים הלכתיים משנים קדמוניות מופיעה השאלה. אך המחברים הגאונים, על דרך הכלל, לא השיבו תשובה חדה וברורה. אם-כי לאחר התפשטות ספר הזהר בקהילות ישראל כחיבור אחד וברור, ענו הפוסקים האחרונים ע"פ המפורש בזהר (בראשית דף כ"א ע"ב), כי אכן אישה שנישאה בשנית, תחזור לעתיד-לבוא לאחר תחיית המתים לבעלה הראשון, וממילא - אין לאישה שחפצה בכך לחשוש מלהינשא שוב לאחר פטירת בעלה.

את הטעם לכך בפנימיות העניינים, מסביר באריכות ובבהירות רבי יוסף חיים מבגדד, בעל הבן-אישי-חי, בספרו רב פעלים ב' סוד ישרים ב'.

השלכה מעשית לזמן הגלות

מאורע מורכב שאירע בדור האחרון, הביא שוב לשאלה כזו. השאלה הופנתה לגאון הרב עובדיה יוסף ומופיעה בספרו יביע אומר יורה-דעה מז.

אישה יהודיה התאלמנה מבעלה הראשון, ולאחר תקופת האבל התחתנה בזיווג שני עם בעלה החדש. כעבור זמן, החליט הבעל לקנות שתי חלקות קבר הסמוכות אחת לשניה, עבורו ועבור אשתו. כאשר הלכה האישה לעולמה, חפץ בעלה השני לקבור אותה בקבר שקנה עבורה, בסמוך לחלקתו.

אך כעת באו ילדיה מהנישואין הראשונים, ולא הסכימו לקבורה זו. הם הקימו קול זעקה, וביקשו שאמם תקבר ליד אביהם - בעלה הראשון. לאחר

האישה על כל העולם מחמת נישואיה עם בעלה, שלאחר שמת - ובעקבות מיתתו - בטל האיסור. אך אם יחזור לחיים, בדרך ממילא תבטל הסיבה בשלה הותרה, ומיד תחזור לבעלה הראשון ללא צורך בקידושין ונישואין חוזרים.

שורש השאלה

הבן איש חי הנזכר לעיל מסביר את ההגיון שבמסקנה, בכך שבתחילת המיתם אמנם יחזור אותן הנשמות לגופים, אך הגוף שיקום יהיה חדש. לכן, הסיבה לפיה תחזור האישה לבעלה הראשון היא רק מצד הקשר שבין הנשמות. אך לכאורה מצד המציאות החדשה של הגוף, ידרש מעשה חדש להוות שוב את הנישואין.

את בסיס החקירה מביא כ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש מלך המשיח, בלקוטי-שיחות (חי"ח לפ' חוקת) - האם גדרו של הגוף שנוצר בתחילת המיתם נחשב בריה חדשה, או שזהו המשך של גוף האדם שהיה קיים בחייו בזמן הגלות.

נפקא-מינה מעניינת מתוצאות חקירה זו עלולה להופיע במקרה בו קם לתחיה אדם שגופו עדיין היה קיים בזמן תחילת המיתם ולא התכלה, אז עלול דינו להיות שונה בשל כך.

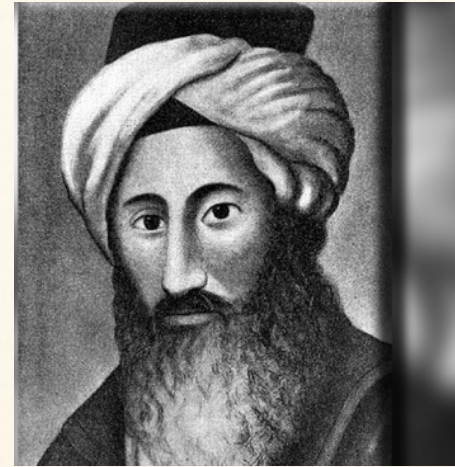
בפטירה רגילה של אדם, שנקבר ונחשב כמת במשך שנים; מה ששולל החיד"א ביחס למקרה של רבה ור' זירא.

אך החתם-סופר בספר השו"ת שלו (ח"ז סי' לד) מתייחס לשאלה הלכתית ממש הנוגעת לימי הגאולה השלימה בלבד; האם לאחר תחילת המיתם, כאשר יקומו זוגות שהיו נשואים בזמן הגלות, ידרשו המתים להינשא מחדש ולערוך קידושין נוספים? או שמא הקידושין לא פקעו והם חלים גם בזמן המיתה וגם לאחר התחיה?

שאלה זו אכן נוגעת בחקירה חשובה במסכת קידושין, אותה הביאו הגאון ר' שמעון שקאפ (שערי יושר ש"ז פי"ב) והגאון ר' אלחנן וסרמן (קובץ שיעורים), בה נשאלת השאלה מהו הגדר המדויק של הפעולה הנפעלת על-ידי מיתת הבעל:

האם מיתת הבעל היא מציאות הדומה לגירושין, כאשר נפעל מעשה של ממש הכורת בין האיש לאישה, ופעל הפרדה ממשית ביניהם; וכתוצאה מכך יהיה על הבעל לפעול מחדש את חלות הקידושין לעתיד-לבוא.

או שמא מיתת הבעל אינה מעשה המפריד כגירושין, אלא רק מציאות חדשה שמסירה את האיסור של

קונה עצמה במיתת הבעל. רבינו החיד"א.

גירושין או מציאות חדשה? הגאון ר' שמעון שקאפ.

אסון בסעודת פורים

החיד"א בספרו ברכי יוסף מביא את המעשה הנורא המובא בגמרא (מגילה ז, ב), "ברבה ור' זירא שישבו בסעודת פורים ואגב בסומי בפוריא קם רבה ושחטיה לר' זירא. למחר בעי רחמיה עליה ואחיה".

נדרש החיד"א לשאלה, האם לאחר תחילתו של ר' זירא ע"י רבה עדיין קיימים קידושיו של ר' זירא לאשתו? או שמכיון שקנתה עצמה במיתת בעלה, והותרה לכל העולם, עליה לקבל מחדש קידושין מר' זירא?

לאחר דיון מעמיק, מעלה החיד"א כי מיתת הבעל המקנה את האשה לעצמה ומתירה אותה לכל העולם, היא רק מיתה שבאה קבורה לאחריה, וכך נותר המצב גם לאחר זמן. אך במקרה מיוחד, כאשר המת קם בחזרה לחיים בזכות תפילתו של צדיק, מתברר מלמפרע כי מלכתחילה לא היה המוות כמיתת כל אדם, ולכן התחיה מגלה כי הקידושין לא פקעו אלא עומדים וקיימים.

מתשובתו של החיד"א אין ללמוד לנושא הנידון, שכן בענין נישואין שלאחר תחילת המיתם מדובר

שהתגלעה המחלוקת ללא פתרון, פנו הצדדים לקבל את פסק הדין של הגר"ע יוסף.

תשובתו הייתה חדה, ברורה ומנומקת. ולמעשה הגר"ע היה זה שהכניס בתוך השיקולים לפסיקה את ענין הנישואין שלאחר תחילת המיתם. הרב הסביר כי מכיוון שהקשר הנצחי של האישה היה עם בעלה הראשון, וכאשר יתגלה מלך המשיח בגאולה האמיתית והשלימה - היא תחזור להיות נשואה אליו, מן הראוי שהיא אכן תיקבר סמוך לבעלה הראשון, וכאשר תקום לתחיה תפגוש לראשונה את מי שיהיה בעלה בפועל באותה תקופה.

הגר"ע מאריך ומנמק, כדרכו, בתשובתו החדה. ומביא מראי מקומות וסיפורים מיוחדים המוכיחים כדעתו. אך עדיין ניתן לעיין בנושא זה במספר נקודות הדורשות ביאור.

האם לאחר התחיה תחזור האישה בדרך ממילא להיות נשואה לבעל הראשון? או שמא יהיה על הבעל לקדש מחדש אשתו, לאחר שהמוות כרת בינו לבינה?

האם ביכולתכם להציע פתרון הלכתי בנושא זה?

כעת באפשרותך לקיים את קריאת כ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש מלך המשיח - לימוד ענייני גאולה ומשיח עליהם אמר כי היא "הדרך הישרה" להבאת הגאולה, ולזכות בפרסים.

בין הכותבים תשובה מנומקת ומפורטת בנושא, (עד יום שני כ"ג ניסן) תתקיים הגרלת פרסים יוקרתית.

את התשובות יש לשלוח לכתובת רח' הרב בלוי 8 ירושלים, לציין ע"ג המעטפה לכבוד ארגון 'פוצו מעיינותיך', אצל משפחת קעניג.

או לדוא"ל: UveotoHazman@gmail.com

”בעמדנו קרוב ממש לפני הגאולה - צריך כל אחד ואחד מיישראל להתרגל לגאולה ולהציב את עצמו במצב ורגש של גאולה”
(משיחת קודש ש”פ פנחס ה’תנש”א)

משפיע בישיבות תומכי תמימים ראשל”צ ו’תורת-אמת’ ירושלים ת”ו

הזולת והסובבים אותו. יתירה מזו, גם האדם הקמצן בטבעו, הנה בעת שמחת חתונת בנו יחידו יפור כסף וזהב והון יקר לרוב, מפני שהשמחה יוצרת ‘גילוי’. כן הוא בכל כוחות הנפש, שמתגלים ביתר שאת בעת שמחה.

”עלמא דלתתא כוונא דעלמא דלעילא” [=העולם שלמטה הוא מעין העולם העליון]. כאשר הקב”ה שמח הוא מתגלה אל הנבראים בהשפעה גשמית כפשוטה - בני חיי ומזוני רויחי. כמו כן, כל ההשפעות בעולם שהטוב שבהן הוא בהעלם, השמחה שלמעלה פועלת בהם גילוי, וכתוצאה מכך מתגלה הטוב הנעלם.

ידוע מאמר מרן אור שבעת הימים, הבעל שם טוב הקדוש: ”דע מה למעלה ממך” - שכל העניינים שלמעלה, נפעלים ”ממך” - מהאדם עצמו. לכן, על ידי שמחת האדם למטה, הוא גורם לשמחה למעלה. זו הסיבה שכתוצאה מהשמחה מתגלה הטוב הנעלם. כי הקב”ה נמצא בתנועת התגלות וממילא מתגלה גם הטוב הנעלם שבכל העניינים השלייליים.

בשיחת שבת פרשת תרומה תשנ”ב אומר כ”ק אדמו”ר מלך המשיח שליט”א, שכח מיוחד זה של הפיכת רע לטוב באמצעות שמחה, נמצא בייחוד בשמחת חודש אדר דווקא, כי זוהי סגולתו של החודש, כנאמר: ”והחודש אשר נהפך להם מיגון לשמחה”. הוי אומר: השמחה בחודש זה מהפכת מיגון לשמחה ויוצרת ’התחדשות’. התחדשות אמיתית של מר ההופך למתוק, ומתקנות זו נעלית יותר מהמתקנות ההמקורית והרגילה זו שקיימת בטוב הגלוי.

הדבר היחיד שאודותיו מתבטא מלכנו משיחנו שליט”א, שבאם ינסו להביא את הגאולה באמצעותו יווכחו לראות שאכן מצליחים - זוהי השמחה. הרבי אף מצביע על הקשר המופלא בין שורש המילה ’שמחה’ לשורש המילה ’משיח’, הלא הן האותיות ש.מ.ח

כ”ק אדמו”ר האמצעי זיע”א, הנשיא השני בשלשלת הזהב של חב”ד, מבאר שרואים בחוש שככל שהאדם יותר בשמחה, כך הוא בתנועה של ’התגלות’ כלפי

שמחת עולם

הראיה המוחשית של כל תאוות העולם לעומת הנוכחות האלוהית הנמצאת ב’ספרים עתיקים’... ביתרונות גדולים אלו של הנפש הבהמית, נותרה דרך אחת ויחידה לגבור עליה, וזאת באמצעות השמחה.

מדוע? כשם שבמלחמה בגשמיות בין שני מתאבקים ינצח החלש את החזק אך ורק על ידי השמחה שיוצרת באדם זריזות וחיות. כך בדיוק הם פני הדברים גם במלחמת היצר וזוהי פשרה של הכרחיות השמחה.

יכול היהודי לחשוב כי השמחה בעבודתו יתברך הינה משתווה לדובדבן שעל הקצפת - תוספת שטיפלה אל העיקר. מי שלא נחשף לאור של תורת החסידות עלול לחשוב שהיא איננה דבר הכרחי בעבודת ד’ של היהודי. אך האמת שונה בתכלית. את זאת לומדים אנו בתורת החסידות שהינה, כידוע, טעימה מתורתו של משיח שתגלה בגאולתו האמיתית והשלימה. פנימיות התורה מעניקה לשמחה מבט ייחודי, מבט של גאולה.

השמחה והנצחון

רבינו הגדול, כ”ק אדמו”ר הזקן זיע”א, לוקח בספר התניא את ’עבודת השמחה’ והופך אותה למצרך חיוני, שבלעדיה עבודת ה’, ברמתה הבסיסית ביותר, איננה יכולה לשרוד אפילו לא לרגע.

האדמו”ר הזקן מנמק זאת בכך, שלמעשה במלחמתנו כנגד הנפש הבהמית, כוחותינו מול האויב אינם שקולים. לאויב (הנפש הבהמית) יתרונות רבים, הן מבחינת כניסתה של הנפש הבהמית שלוש עשרה שנים מוקדם יותר מהנפש האלוהית - מיד עם היוולדו של האדם, זאת בניגוד לנפש האלוהית המגיעה יחד עם הכניסה לעול מצוות, והן מבחינת

גילוי הטוב הנעלם

לשמחה יש חשיבות נוספת: היא חושפת את המציאות האלוהית שבבריא, את השפע התמידי המגיע מלמעלה, שפע שלעיתים בצורתו החיצונית נראה כהיפך הטוב.

באמצעות השמחה הנובעת מאמונה שכל המציאות סביבנו היא חיובית לגמרי, מכיון ש”מאיתו לא תצא הרעות” ו”כל דעביד רחמנא לטב עביד”, נחשף ומתגלה הטוב המסתתר שסיבת היעלמותו הינה בשל היותו נמשך מ’עלמא דאתכסיא’ שלמעלה מ’עלמא דאתגליא’.

”לא המדרש עיקר אלא המעשה”:

יש להרבות בשמחה בכלל ובשמחה של חודש אדר בפרט. הדרך להוסיף בשמחה היא לכל לראש בהתגברות בלימוד התורה (כולל, כמובן, בלימוד פנימיות התורה) וקיום המצוות עליהם נאמר ”פקודי ה’ ישרים משמחי לב”.

מומלץ לערוך ריקודי שמחה עם בני הבית במשך כל החודש אדר ולחפש דרכים שונות כמו מתנות וכדומה שיביאו שמחה לבית. כך גם במוסדות החינוך, יש לשים דגש גדול מאוד בכל יום על עידוד השמחה של התלמידים.

”כי בשמחה תצאו” - מהגלות!

א חסיד ישע פארבריינגען

התוועדות חסידית עם המשפיע הנודע, פה מפיק מרגליות, הרה"ח ר' חיים לוי יצחק גינזבורג ע"ה - מחבר "פניני התניא" - סדרת ביאורים ופירושים על ספר ה'תניא קדישא'

"מחיית עמלק" בדורנו

לחיים לחיים, א פריילעכן פורים!

אימרה יהודית עממית אומרת בדרך צחות, שהמן, בהיותו רשע מרושע, לקח בחשבון גם את העובדה שישנו סיכוי סביר כי היהודים יצליחו להינצל ממוזמתו השטנית ויחגגו את יום הניצחון עליו לדורותיהם. ולכן התחכם ועשה את גזירתו על היהודים "ביום אחד", כדי שאף אם יוכלו לו וינצחו אותו, לא יחגגו אלא יום אחד בלבד ולא יותר.

וממשיכים ואומרים שמכיוון שברוך השם אכן ארע כך, ליהודים הייתה אורה ושמחה וששון ויקר, ואת המן תלו על עץ גבוה חמישים אמה - הרי עלינו להפך את עצתו של המן גם בפרט זה, ולחגוג לא רק יום אחד אלא את החודש כולו.

ולכן החל מהרגע הראשון של "משנכנס אדר (כבר) מרבים בשמחה". וכל ימי החודש כולו הם ימי שמחה גדולה, כמו שכתוב "והחודש אשר נהפך להם לששון ולשמחה".

להמשיך את "פורים" לכל השנה

יותר מזה, את יום חג הפורים הזה, עליו אמרו חז"ל שהוא למעלה מכל המועדים, וגם לעתיד לבוא, בגאולה האמיתית והשלימה, כאשר "מועדים

בטלים" - לא יתבטל חג הפורים! חג מיוחד שכזה, עלינו להמשיך לכל השנה. שתהי' זו שנה שכולה שמחה "עד דלא ידע", אלא שאת זה עצמו נכניס לתוך ה"ידע" שבמשך ימי השנה.

"לבסומי" - זוהי הדרך לעבודת ה'?

מדוע אמנם מחייבת אותנו התורה "לבסומי" בפורים ולהגיע למצב של "עד דלא ידע". ולכאורה כל המצב הזה של שכרות, מצב שבו האדם במידה מסוימת אינו אחראי למעשיו, הוא מצב שאינו רצוי:

על פי התורה חייב יהודי להיות מחושב ושקול בכל פעולה שהוא כן עושה או לא עושה. לעמוד על המשמר ללא הרף. להתבונן ולשים לב שכל מעשיו יהיו בהתאם למה שרוצה ממנו הקב"ה. שכל חייו לא יהיו אלא שרשרת אחת של שליחות מתמשכת. שכל רגע יהי' מלא בתוכן אמיתי וינוצל במילואו למלא את הכוונה האלוקית.

"עד דלא ידע" - אין כל חשבון?

ולפתע, בהגיע יום חג הפורים הזה, משתחררים כל המעצורים?! עכשיו מותר כבר להשתולל ולהתהולל ללא מטרה, ולשכוח, ולו ליום אחד או

אפילו לרגע אחד, על השליחות והתפקיד החיוניים כל כך, על הכוונה האלוקית!?

הרי לפי כל הגיון פשוט, לא ייתכן הדבר - אם אכן התורה היא כל כך אמיתית וה"מעצורים" שניתנו ליהודי על כל צעד ושעל הם כל כך חיוניים, איך אפשר להעלות על הדעת לשכוח מהם ליום אחד ואפילו לרגע אחד? וכיצד ייתכן שדווקא זו הדרך שמצאה לנו התורה לחגוג את מפלתו של המן, בכך שננסה לנהוג באותו יום, לפחות בזעיר אנפין, כמו שנוהג "המן" וכל ה"המנים" למיניהם?

המלחמה ב"המן הרשע" שבקרבתנו

אלא, מזה מוכח שאכן לא מדובר כאן ח"ו על התהוללות ללא מטרה, אלא ההיפך הוא הנכון. תורת החסידות מבארת, כי מדובר כאן בהתרוממות כה עילאית - למעלה אפילו מההנהגה הרגילה הנדרשת מיהודי על פי התורה, דבר שיסמל יותר מכל את הניצחון המוחלט על המן ועל כל סוגי ה"המניות" למיניהם (גם אם מנסים לשים עליהם מסווה של "הומאניות" ותרבות וקידמה).

ה"המן" התורן מנסה בדרך כלל להסיח דעתו של היהודי מן האמת האלוקית המוחלטת, על ידי הפנייתו לאפיקים נוצצים ומושכים יותר במבט ראשון. אמרו רז"ל: "אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות". אותה שטות, המשתנית לפי התנאים והנסיבות, מנסה לגרור אחרי' את היהודי, להסיח את דעתו ולהסיט אותו מן השליחות והמטרה שהוטלו עליו, לעשות לו יתברך דירה בתחתונים. ובמיוחד מן השליחות החיונית במיוחד

ברגע זה "לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש".

"עליך ללמוד מהיצר הרע"!!!

וכפי הסיפור הידוע על הרב הצדיק רבי נפתלי מרופשיץ שבקטנתו השתובב והשתולל מעט, כדרכם של ילדים. כשכעס עליו אביו ו"נתן לו על הראש", הגיב הילד: אבא, מה אתה רוצה, יש לי הרי יצר הרע ולכן עשיתי מה שעשיתי!

אמר לו אביו: אדרבה, עליך ללמוד מהיצר הרע שלך. ראה באיזו מסירות הוא עושה את המשימה שהוטלה עליו ללא הרף וללא לאות! השיב הילד: אבא, מה אתה משווה - היצר הרע אין לו יצר הרע המפריע לו למלא את שליחותו, ואילו לי יש הרי יצר הרע המפריע לי...

יש לעמוד על המשמר

בחיי היום יום על היהודי לעמוד על המשמר, לשים לב ולהילחם בכל כוחו נגד אותו "המן" המנסה להסיט אותו מן הדרך, כל פעם בטענה ותואנה אחרת מכל הסוגים ומכל המינים. ולנצל את כל הזמן ואת כל הכוחות כדי למלא את השליחות האלוקית שהוטלה עליו, לעשות מהעולם כולו דירה לו יתברך, ו"להביא לימות המשיח" בפועל ממש.

בהתמודדותו ללא הרף עם אותו "המן", אמור היהודי, וניתנו לו כוחות נפלאים לשם כך, ללכת קדימה ללא הרף ולעמוד במילוי המשימה. לא להקשיב לכל הנסיונות להסיח את דעתו ממטרתו

א חסידישע פארבריינגען. במרכז נראה הרה"ח המשפיע הנודע ר' מענדל פוטערפאס זצ"ל

יותר מזה, כפי שהי' המשפיע ר' מענדל פוטערפס [המשפיע הראשי בישיבת תומכי תמימים בכפר חב"ד, אשר זכה ונשלח ע"י כ"ק אד"ש במיוחד בעבור זה לארץ הקודש...] מדגיש שוב ושוב: לא זו בלבד ששייכים וקשורים למרדכי בעצם ושוללים את המן בעצם, באופן שלמעלה מן הדעת, "לא ידע", אלא "לא ידע בין" - הוא לא יודע ולא רוצה לדעת על משהו "באמצע" ("בין"), משהו שאמנם יהי' שייך למרדכי ושולל את המן, אבל "לא בצורה קיצונית כל כך"...

כשבא מישהו וטוען שנכון אמנם שמוכרת ההתקשרות והביטול המוחלט למרדכי של דורנו, אך האם אמנם שחייבים להתמסר לגמרי למילוי ההוראה העכשווית, "לחיות עם משיח", שהכל, הכל ממש, יהי' מלא וחדור לגמרי עם משיח וגאולה? האם אכן נחוץ וחיוני לדבוק בדברי קודשו של נשיא דורנו כי זוהי "נבואה" כפשוטו ממש, ש"הנה זה משיח בא"? האם עלינו להמשיך ולבקש את התגלותו בהכרזת הקודש "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד" - אותה עודד כ"ק אדמו"ר שליט"א במסירות נפש ממש?

שהרי רוצים אנו, ורוצים באמת, לחיות בשלום עם

ניתן כתר מלכות בראשו", לא נותנים לאף אחד אחר אלא רק למלך בלבד.

אבל הוא מסוגל להתחפש לצדיק תמים, לפשוט את טלפיו לומר "ראו שאני טהור", לצעוק "עצם", ולהראות את עצמו כן למי שרואה רק בשטחיות. ובשמו של ה"עצם" הוא עלול לעשות את שלו, לצוות על כולם לכרוע ולהשתחוות ל"עבודה שזרה לו" - עבודה נעלית ביותר, נדמה שזהו ממש "עצם" שאין למעלה הימנו, אבל היא "זרה" לתפקידנו ושליחותנו המיוחדים ברגע ושעה זו. להסיח את הדעת ח"ו מהדבר היחיד שנתר בעבודת השליחות - קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש" (זוהי לשונו הק' של כ"ק אדמו"ר שליט"א מה"מ - בשיחת ש"ק פרשת חיי שרה דשנת ה'תשנ"ב, אודות העבודה בזמננו להבאת הגאולה).

רק "אנשי משה" ינצחו את "עמלק"

רק כאשר נאמנים למרדכי בעצם, לא רק בגלל שהוא "ברוך", ושוללים את המן בעצם, לא רק משום שהוא "ארור" - רק אז אפשר להיות בטוחים כי אנו אכן "אנשי משה", שרק הם יכולים לנצח את עמלק והמן לדורותיהם.

לא להיות "פוסח על שתי הסעיפים". נכון אמנם ואמיתית ומוכרח שתשרור אהבה ואחדות אמיתית עם כולם, גם עם מי שאיננו מסכים כלל וכלל עם דעתו ושיטתו והנהגתו. אבל בשום אופן לא לוותר לשם כך ח"ו על העקרונות.

ושליחותו, ולמלא את המוטל עליו בשלימות.

ומה בפנימיות - מי המנצח האמיתי?

אבל גם אם הוא מצליח לעמוד כל הזמן במשימה ובשליחות - הרי כל זה אינו אלא בהתנהגותו, בלבושי הנפש מעשה דיבור ומחשבה. ואם הוא מצליח יותר, אזי גם השכל והרגש שלו, עשר כוחות הנפש, ה"כוחות הגלויים" רתומים כולם לעבודת ה'. אבל בנוגע ל"עצם" שלו, היכן נמצא באמת ה"אני" שלו - בזה קשה לדעת מי באמת ניצח סופית.

שכן גם אם הוא לומד תורה ללא הפסקה, מתפלל כראוי, מקיים מצוות בהידור, ואף מתבונן בגדולת ה' ומגיע לידי אהבת ה' ויראתו, עדיין אין זו ערובה מוחלטת לעובדה שהוא באמת ניצח כליל את "המן". כי אף שבפועל ובגלוי נוהג הוא כראוי, ואף בכוחותיו הגלויים מונח הוא באלקות, אבל אין זה אומר עדיין היכן נמצא ה"עצם" שלו. עדיין עלול להיות שעמוק עמוק בתוכו, בנקודה הפנימית, במה שהוא באמת מונח ורוצה, דווקא שם אולי עדיין אין הוא שייך לגמרי ל"מרדכי היהודי" אשר "לא יכרע ולא ישתחוה" לשום "עבודה זרה" ולשום "עבודה זרה לו", שאינה שליחותו ותפקידו ברגע זה.

הנצחון - רק בכח ההתקשרות ל"מרדכי היהודי" שבדורנו

הדרך היחידה לשלול כליל את "המן" וכל עשרת בניו, "עשר כתרין דמסאבותא" [= עשר 'כתרים' למעלה - מהם שורש הטומאה], וכל בני בניו - היא

ההתקשרות וההתמסרות המוחלטת למרדכי היהודי ומילוי הוראותיו באופן של "לא ידע", למעלה מכל טעם ודעת ולמעלה מכל גדר וגבול.

זהו הפירוש "לא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי" - שהשייכות למרדכי היא רק בגלל שהוא ברוך, והסלידה מהמן היא לא רק משום שהוא ארור.

ורק אז, רק כאשר יודעים בבירור לאן שייך ה"אני" שלי, ללא שום תנאים, ללא שום הגבלות וללא שום פשרות. ללא צורך בהסכמה מן השכל והרגש האישיים שגם הם יסכימו לרצונו של מרדכי. רק כאשר השייכות שלי למרדכי היהודי היא לא רק בגלל שמרדכי הוא קדוש וטהור ויפה ואמיתי, "ברוך מרדכי", ולעומתו המן הוא "רע ורשע ומשוקץ ומתועב ומנוול וכו', ככל השמות שקראו לו חכמינו ז"ל באמת", "ארור המן" - רק אז אפשר להיות בטוח כי אכן ניצחנו את המן.

המן מסוגל גם לטפס על עץ גבוה...

שכן שייכות המבוססת ובנוי רק על מה שאומר ומבין השכל והרגש, עלולה ליפול ברשת ההטעי' שפורש לפני' המן, המחופש לצדיק תמים עובד ה' (ולעיתים, אף לחסיד חב"ד, ואף מקושר ושליח) בדור זכאי זה וכו'.

המן מסוגל אפילו לטפס על "עץ גבוה חמישים אמה", ולדבר על "שער הנו"ן", על ה"עצם" שלמעלה מכל הגילויים, (וכן דרגות נוספות שנתבארו בארוכה בתורת החסידות). אף כי לאמיתו של דבר לשם אין לו שום שייכות. שהרי רק "את הלבוש ואת הסוס" אפשר לתת למישהו אחר. ואילו את "אשר

ציור של התוועדות חסידית. מאת ר' זלמן קליינמן

כולם, ומתוך אהבה ואחדות אמייתיים. ולכן טוען הוא ש"לא כדאי להיות מזוהה עם צד מסוים", עד לאופן שה"ברוך מרדכי" וה"ארוך המן" יהיו מודגשים כל כך. אלא באחדות ישראל, ולהסתדר עם כל החוגים וגווי הקשת שבעמנו בית ישראל?

"לא יכרע ולא ישתחוה"

על כך אומרים לנו כי עניינו של חג הפורים היא "דלא ידע בין". לא להיות "פוסח על שתי הסעיפים". נכון אמנם ואמיתי ומוכרח שתשרור אהבה ואחדות אמייתית עם כולם, גם עם מי שאינני מסכים כלל וכלל עם דעתו ושיטתו והנהגתו. אבל בשום אופן לא לוותר לשם כך ח"ו על העקרונות.

הדרך היחידה ליהודי היא דרכו של מרדכי היהודי, ש"לא יכרע ולא ישתחוה" לשום "עבודה זרה לו". והוא מפגין זאת בגלוי בשער המלך, לעיני "כל עבדי המלך העומדים בשער המלך". וגם כאשר הללו טוענים "מדוע אתה עובר את מצוות המלך", הוא "לא קם ולא זע", לא אז בכי הוא זה ממקומו ומדרכו. "כי הגיד להם אשר הוא יהודי", המודה בכל התורה כולה וכופר בעבודה זרה לו. ודווקא דרך זו היא המביאה סוף סוף גם לשלום ואחדות אמייתיים עם כולם, שלום ואחדות המבוססים על תורה אחת

שניתנה מה' אחד לעם אחד גם כאשר הוא "מפוזר ומפורד בין העמים". אחדות סביב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, שרק היא אחדות אמייתית.

"שלושים יום קודם החג"

ובפרט בעמדנו "שלושים יום לפני החג", בימי ההכנה ליום הבהיר י"א ניסן - יום ההולדת המאה ותשע עשרה (119) של כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח. כאשר המשימה הראשית והעיקרית והיחידה היא (כהוראתו הברורה): "לפרסם לכל אנשי הדור" ולהביא את העולם כולו להתאחד סביב כ"ק אד"ש - לקבל מלכותו, לציית להוראותיו, לשמוע לעצותיו, ולהאמין בנבואותיו, "עד הנבואה העיקרית, הנבואה - לא (רק) בתור חכם ושופט אלא בתור נביא, שזהו בוודאות - ש"לאלתר לגאולה" ו"הנה זה משיח בא".

והעיקר, שהנהגה זו היא המביאה תיכף ומיד ממש את משאת נפשנו היחידה הכוללת הכל - התגלותו לעיני כל בגאולה האמייתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

א פריילעכן פורים! יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מתוק, מעמיק, ושווה לכל נפש.

הגליון השבועי של 'אחרית הימים' מכניס את הקורא לאווירה גאולתית ומצב של ימות המשיח, לא נותר אלא לפקוח את העיניים ולראות שנמצאים כבר 'באותו הזמן'.

חפשו על שולחנות בית הכנסת, או הצטרפו לרשימת התכוצה במייל: Yafuthzu770@gmail.com

ניתן להזמין עלונים לבית הכנסת השכונתי ללא עלות, במספר: ארה"ק +972-585770285 חו"ל +1-7707505474

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

לזכות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מהרה יגלה אכ"ר

*

ולזכות הרה"ח הרב ירחמיאל שי' וזוגתו מ' חנה תחי' וב"ב: חי' מושקא ובעלה הרה"ת מנחם קלמנסון, דבורה לאה, שיינא, מנחם מענדל, חוה רבקה, דוד, שיינדל גיטל, מנוחה סימא, צבי הירש, יקותיאל דובער שיחי בעלינאו

שלוחי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א להצלחה רבה ומופלגה בעבודת השליחות לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ס. פאולו - ברזיל

נתרם ע"י הרה"ת ר' שמואל וזוגתו מרת שטערנא שרה שיחי שפריצער

...

ולזכות משפחת הרב שי מיארה להצלחה רבה ומופלגה בגו"ר

הוד כ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש מלך המשיח:

“בעמדנו קרוב ממש לפני הגאולה - צריך כל אחד ואחד מישראל
להתרגל לגאולה ולהציב את עצמו במצב ורגש של גאולה”

להתרגל לאותו הזמן

**לכשימוצו
מעינותיך**

התמלא הבית כולו אורה.

אור חדש מאיר על היהדות התורנית הצמאה לדבר ה': ארגון 'לכשיפוצו מעינותיך' משיק מגזין חודשי מעניין ואיכותי. במה תורנית ומרתקת, לשיח אודות הגאולה וימות המשיח, המוגשים לקורא באופן השווה לכל נפש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

הצטרפו למנויים הרבים שהתחילו להתרגל לתקופה של 'אותו הזמן'
חייגו עכשיו: ארה"ק +972-585770285 חו"ל: +1770-750-5474